

Nevermore
Baltimore

Petr Heřeša

Petr Heteša

NEVERMORE BALTIMORE

Copyright © 2010 by Petr Heteša

Cover © 2010 by Marek Okoň

For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-96-5 (97. kniha) - formát PDF

ISBN 978-80-86309-97-2 (98. kniha) - formát PDF pro čtečky

ISBN 978-80-86309-98-9 (99. kniha) - formát ePub

ISBN 978-80-86309-99-6 (100. kniha) - formát Mobipocket

Petr Heteša

Nevermore Baltimore

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Petr Heteša
v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
*Luštitel **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

OBSAH

Pochybná investice.....	6
Nápověda.....	45
Baltimore.....	71
Hra.....	116
Kontakty.....	160
Národní akvárium.....	192
Kouzlo restaurací a barů.....	230
Půvab fyzikálních zákonů.....	284
Umění fotografie.....	339
Queen Christine.....	388
Baltimorské doky.....	434
Pokus o jiný pohled.....	484
Nepravděpodobné spojení.....	528
Poslední tah.....	557

I.

Pochybná investice

1.

Ségra byla odjakživa blbá a podle toho taky dopadla. Blbě...

Tedy ne, že bych jí to přál. Neviděli jsme se patnáct, dvacet let a můj vztah k ní byl stejný, jako vztah k CENTRE DE POMPIDOU. Totálně neutrální. Žili jsme si oba svůj život, každý na opačné straně Atlantiku. Ona ve Státech a já ve Francii. Do Ameriky přesídlila, když jí bylo osmnáct, zatímco já zůstal ve své rodné Paříži. Utáhl ji na vařené nudli (nebo spíš špagetě) nějaký Ital, kterého jsem zahlédl jenom jednou v životě – když přijel na skútru, který musel snad hodinu předtím najít někde na městském smetišti, bez značky, bez světla, bez zpětného zrcátka, ale zato asi se zbrusu novým klaksonem. Zatroubil nám pod oknem na VINTAGE CREST, ségra se vyklonila ze svého pokoje (zatímco já z kuchyně a rodiče pak z obýváku), řekla mu *ciao* a pak už jsem nikdy neviděl ani ji, ani jeho. Byla blbá. Tehdy ji omlouval její věk. Netušil jsem, že jí to zůstalo.

Nějaký Sean Madrigo z Washingtonu totiž přicvakl k jejímu úmrtnímu oznámení také pitevní protokol, ve kterém stálo, že v jejím dvašedesátikilogramovém těle bylo nalezeno i tři sta šedesát gramů cizích kovů v podobě projektilů ráže pětáctýřicet. Ségra byla odjakživa cáknutá a byl to ten typ, co přitahoval průšvihy a katastrofy. Města, ve kterých pobývala, měla většinou šedesátiprocentní pravděpodobnost, že je v nejbližších dnech zasáhne tajfun, zemětřesení, nebo aspoň teroristický útok. Když nad tím tak

přemýšlím, vlastně ani nevím, kde pobývala jedenáctého září 2001. Tipoval bych to na McDonalda dva bloky od TWINS TOWER.

2.

Nesnáším Spojené státy. Ne proto, že neměli Victora Huga, Paula Sartra, Rimbauda, Moneta, Marca Chagalla, Le Corbusiera, ale proto, že mají Hollywood, Quick Food, Las Vegas, Halloween a všechny ty svoje nabubřelé prezidenty včetně toho posledního. Američané jsou prostě ulítlí ve všem, co dělají, což – jak mi došlo později – vlastně musel být ideální životní prostor pro moji ulítlou ségru. Byla ulítlá už od narození a já ty Američany nesnášel snad taky od narození.

Když mi bylo dvanáct, napadlo mě dokonce, jestli náhodou moje máti neměla ségru s nějakým Američanem osvobozujícím Paříž. Byla to hrozná doba a ve škole jsme se dozvěděli, že i Američané znásilňovali ty, co měli osvobodovat. O dva roky později, když jsem si udělal pořádek v datech, mi došlo, že by ségra musela být hodně přenošená, jelikož se narodila třicet let po válce.

Když jsem teda vystoupil na schůdky Boeingu na washingtonském letišti a nasál ten washingtonský vzduch, vůbec jsme nechápal, jak tu ségra mohla žít. Byla fakt ulítlá.

3.

Zastavil mi až třetí taxík. Buď jsem vážně vypadal tak blbě a nebo znamení na zastavení taxíků funguje jinak ve Washingtonu a jinak v Paříži.

„Pán je z Evropy, co?“ konstatoval taxikář, když jsem se konečně posadil na zadní sedadlo jeho vozu a on pustil spojku, že skoro urval převodovku.

„Stejně jako vaše auto.“

„Takže z Číny?“

„Renault je francouzská kára.“

„To mě podrž... to slyším poprvé.“

Byl to malý zakrslý Hispánc s vlasy Jimiho Hendrixe, které si naposledy myl snad opravdu když ještě Jimi vystupoval na koncertech hippies.

„Já fakt myslel, že je to čínský, když to tak málo žere.“

„Potřebuji na Westland Row... číslo 46.“

„Číslo 46 znám, ale Westland Row mně nic neříká.“

„Aha...“

„Ve kterém městě?“

„Mělo by to být tady... tedy pokud jsem přistál ve Washingtonu.“

„Jste si jistě?“

„Ten, co řídil to letadlo, říkal, že nás vítá Washington.“

„Ne... že tu fakt podobná ulice existuje.“

„Mám to na úředním papíru.“

„V životě jsem o ní neslyšel. Která část?“

„Někde za řekou...“ plácl jsem, abych nevypadal blbě, přestože jsem si nebyl jistý, jestli vůbec nějaká řeka Washingtonem protéká. Hispánc vzal do pravé ruky mobil, který se mu houpal na koženém řemínku na krku, vyťukal nějaké číslo, a pak řekl:

„Hele, Agnes... mám tu nějakýho Číňana, nebo co... potřebujeme do Westland Row... jo, kousek od letiště... na to se vyser... až na Santor Bridge? To si děláš prdel... ne... jasně... dobrý, díky...“

Vymáčkl mobil a nechal ho dál houpat se na hrudi.

„Je to na druhém konci města, což v tomhle zasraném provozu bude docela zajímavý. Možná jste měl v tom letadle zůstat a vystoupit až na další zastávce. Z druhý strany by to bylo tutově rychlejší.“

„Myslíte z Vegas?“

„No, to asi ne... ale třeba z Clevelandu nebo z Indianapolis.“

„V Paříži jsou taky zácpy, jsem zvyklej.“

„Jo... tak se držte. Protože tady jsou navíc kombinovaný s průjmama...“

4.

Cesta washingtonskými ulicemi na Westland Row trvala padesát minut, přičemž jsem si ale nebyl jistý, jestli mě ten vyslanec Španělského království nevozil jenom pořád dokola, aby na mě trhnul nějaký kšeft. Chtěl dvacet dolarů. V Paříži bych za to možná dojel až k Atlantiku.

Dům číslo 46 byl pětipodlažní oprýskaný barák s okapy urvanými dva metry nad chodníkem a dvěma psy posedávajícími u popelnice. Byl jsem na předměstí. Nebyla to ještě obytná čtvrť, ale taky už to nebylo administrativně obchodní centrum. Bylo to něco mezi tím, prostě takové to cosi, co města mezi tím mívají, aby tam nebylo úplně prázdné.

U bytelných vstupních dřevěných dveří s malými zamřížovanými okýnky bylo tablo asi se třiceti zvonky, přičemž ani na jednom nebylo žádné označení. Naopak, z některých trčely neizolované dráty. Zkusil jsem kliku. Bylo otevřeno. Všiml jsem si, že zámek byl odvrtný. Někdy dávno. Možná v minulém století. Dům vůbec působil jako vyvržený z dávné minulosti. V hale už neuklízeli nějakých dobrých deset let a domovní schránky na pravé straně chodby přetékały reklamními letáky, které – soudě podle jejich grafiky – mohly pocházet ještě z doby boje o nezávislost. Přimo proti vstupním dveřím byla klec výtahu. Pokus o jeho přivolání jsem vyloučil a zamířil ke schodišti s ozdobným zábradlím, jež na sobě mělo snad třicet nátěrů z různých dob.

Bronzovou cedulku s nápisem *Sean Madrigo* jsem našel ve čtvrtém patře. Hned pod ní byla přímo na omítce leukoplast s fixovým nápisem KLEPEJTE. Nesměle jsem zaklepal.

5.

Sean Madrigo seděl za dlouhým stolem sestaveným ze tří jednotlivých kusů, přivezených snad ze školní jídelny. Napovídaly tomu jejich ocelové nohy a umakartová deska. Než jsem se ovšem dostal do jeho zorného pole, musel jsem projít dvěma úplně

opuštěnými a vystěhovanými místnostmi. Možná tam kdysi míval sekretářky. Možná se mu už tolik nedařilo.

Přes své dokonale španělské jméno byl černý. A velký. Možná dvakrát větší než já. Kromě něj, stolu sestaveného ze tří školních jídelních, šatní skříně a jedné skříně na šanony, byla místnost prázdná.

„Nepochybně pan Jerry Linden,“ zahalekal na mě širokým úsměvem, jak už to černoši umějí.

„Dobrý den... ano, jsem Linden. Jsem tu kvůli...“

„Loraline Lindenová, jasně... Stříbrná Lolly.“

„Prosím?“

„Tak jsme ji tady znali my, víte? Byla skvělá, i když do zlaté jí přece jenom kousek chybělo.“

„Aha...“

„Posaďte se, pane Lindene,“ řekla hora masa potažená černou kůží a ukázala na jedinou židli, přistavenou k jeho stolu z druhé strany.

„Vy jste skutečně právník?“ zeptal jsem se.

„A nevypadám na to, sakra?“ zeptal se skoro uraženě Sean Madrigo a sebral smítko z ramene svého oranžového saka s obrovitými klopami. Už mu v nich chyběla jenom kytička. Nejlépe slunečnice.

„Psal jste mi, že by bylo nejlepší, kdybychom pozůstalost vyřídili tady u vás na místě.“

„Jistě.“

„Doufám, že proto máte dost pádný důvod, protože jsem ve Státech úplně poprvé... a předpokládám, že naposledy.“

„Ale copak? Nelíbí se vám tu? Nebo už jste zde v naší krásné zemi zažil nějakou špatnou zkušenost?“

„Nezažil jsem ještě vůbec nic a doufám, že ani nezažiju. Letadlo mi letí zítra.“

„Spěcháte?“

„Mám docela dost práce,“ zalhal jsem.

„V jakém oboru děláte? Teda smím-li se zeptat.“

„Učím.“

„Učíte?“ vytřeštil na mě své obrovské hnědé oči s obrovskými bílými bělmy.

„Sestra vám o mně nikdy nevyprávěla?“

„Nikdy. Byla ukecaná, to je fakt... ovšem o vás nikdy nepadla ani zmínka.“

„V tom případě to bylo oboustranné.“

Černoch se usmál. Docela ho to pobavilo.

„Tak vy učíte...“

„Jo.“

„A co učíte?“

„Co myslíte?“

„No... tipoval bych jadernou fyziku.“

„Vedle.“

„Pak teda... no, jestli jste opak vaší sestry, tak to musí být teologie.“

„Jak jste na to přišel, proboha?“

„Nevím.“

„Střední škola. Gymnázium. A taky vedu skauty na základní škole.“

„Panebože...“ řekl černý obr a prohrábl se nějakými papíry na svém stole.

„To je špatně?“

„Ne... ne... všechno je v pořádku. Mohl bych vidět váš pas?“

„Můj pas?“

„No jasně... Pokud vám tady mám vyprávět o Stříbrné Lolly, o které toho asi moc nevíte, tak bych byl docela rád, kdybych si mohl být jistý, že jste opravdu její bratr.“

Sáhl jsem do náprsní kapsy saka a podal mu svůj pas. Prolistoval ho úplně celý, jako kdyby chtěl kontrolovat všechna víza, která v něm mám. Nebylo tam ani jedno. Podal mi ho zpátky.

„Vy jste si s Lolly ani nepsali, co? Žádné e-maily, žádné telefonáty?“

„Ani na Nový rok,“ řekl jsem a byla to svatá pravda.

„Kdy jste ji viděl naposledy?“

„Myslel jsem, že mi chcete říct o nějaké případné pozůstalosti, ne že to bude policejní výslech.“

„Promiňte... jenom mě to zajímalo.“

Pak se otočil a sáhl někam za sebe do skříně se šanony. Jeden vzal, chvílku se v něm hrabal a potom mi šoupl přes stůl fotografii.

Vzal jsem ji do rukou. Zíral jsem na holku s rozesmátýma šedozelenýma očima, s krátkými vlasy obarvenými na reflexní rezavou, velkými stříbrnými náušnicemi, plnými vykrojenými rty a dlouhým krkem.

„Vaše dcera?“ prohodil jsem jen tak pro forma.

„Vaše sestra,“ řekl Madrigo a zašklebil se.

„Před osmnácti lety měla ještě normální hnědý vlasy.“

„Jo? A možná vypadala i mladší...“

„Možná... V čem tady dělala?“

„Co myslíte?“ zeptal se megačernocho a vzal si marlborku z pomuchlané krabičky na stole.

„Kouříte?“

„Před polednem nikdy.“

Podíval se na mě a nevěděl, jestli to myslím vážně, nebo ne. Možná si o mně myslel, že jsem pořádně ulítlej. Ovšem jestli byl schopen dělat právníka mé ségře, musel být ulitlý stejně. Nechal krabičku uprostřed stolu a sám si zapálil takovým tím obrovským stříbrným zapalovačem ZIPPO.

„Myslíte, že to zítřejší letadlo stihnu?“ zeptal jsem se.

„Vy v Paříži teď nemáte prázdniny?“

„Chtěl jsem jet se skauty na tábor.“

„Jistě... jistě... Promiňte, pane Lindene, hned se dostaneme k věci.“

„Díky.“

„Vaše slečna sestra tady...“

„Ona nebyla vdaná?“

„Co já vím, tak ne.“

„Aspoň jedna dobrá zpráva... Pokračujte.“

„Jela hlavně v nemovitostech.“

„Realitní kancelář?“

„To ani ne.“

„V tom případě prosím o upřesnění.“

„Vlastně to realitka možná byla. Ale jenom tak napůl. Neprodávala je.“

„Aha... Co kdybyste zkusil ještě trochu podrobnější upřesnění?“

„Jenom kupovala.“

„Kupovala nemovitosti a neprodávala je dál?“

„Teď jste to vystihl úplně přesně, pane Lindene.“

„Takže mi chcete říct, že jsem zdědil pár baráků ve Washingtonu?“ zeptal jsem se a začalo mě divně mrazit v zádech. Tajuplnost Seana Madriga mě začala docela štvát a při tomhle tempu rozhovoru mi bylo jasné, že nejenže nestihnu zítřejší letadlo, ale že nestihnu ani to, které letí příští týden.

Obrovitý Madrigo se zase prohrábl šanonem a poslal mi přes umakartový stůl fotografii. Byl na ní třípodlažní barák v nějaké ušmudlané ulici s ušmudlanou fasádou. Byl docela obyčejný a normální, až na velký neonový nápis EROS CENTRE.

„Tohle jí patřilo?“

„Jo.“

Po stole se ke mně blížila již další fotografie. Chytil jsem ji právě včas, aby nespada na zem. Tenhle barák byl větší, měl čtyři podlaží a podstatně zachovalejší fasádu. Bohaté reliéfy kolem oken a mohutnou profilovanou římsu. Nápis nad vchodem byl docela dobře čitelný a hlásal FOX SEX. Po stole už připlouvala další fotografie. Tentokrát šikmý záběr na polovinu ulice. Spousta domů. Ten nejvyšší, pětipatrový, měl na střeše obrovský nápis HAIRY HAPPY a stříška nad vchodem byla řešena formou dvou obřích růžových nader.

„Tipněte si, který by to mohl být,“ řekl magačerno.

„HAIRY HAPPY.“

„Sakra, chlape, vám to docela pálí,“ řekl radostně Madrigo, jako bych uspěl v nějakém jeho soukromém testu.

„Vypadá to, že měla v oblibě docela specifický druh nájemníků,“ řekl jsem.

„Prosím?“

„No zaráží mě, proč ty své domy pronajímala vždycky...“

„Ona nic nepronajímala, pane Lindene.“

„Ona je neprojímala?“

„Ne,“ zavrtěl rezolutně Madrigo svou černou hlavou a pak dodal:
„To jsou její podniky, pane Lindene.“

„Cože...? Ona to sama i provozovala?“

„Přesně tak.“

„Ona byla majitelkou tady těch bordelů?“

„Ano...“ řekl provinile jako žák z nějaké mé třídy. Možná se i opravdu styděl. U černochoů není moc poznat, když se červenají.

„Panebože!“

Po stole se blížila další fotografie. Cunningham Street. Druhý dům na pravé straně se pyšnil nápisem NIGHT CLUB CONTINENTAL.

„Kolik jich měla?“ zeptal jsem se ho.

„Devatenáct.“

Zůstal jsem na něj zírat s otevřenými ústy.

6.

Další rozhovor s panem Seanem Madrigem se odehrál v kavárně jeden blok od jeho kanceláře. Potřeboval jsem nutně panáka a vzhledem k tomu, že v jeho prosté kanceláři se nic takového nenacházelo, souhlasil s pozváním do baru.

S kavárnou měla putyka, do které mě Madrigo zatáhl, společný jenom nápis nade dveřmi. Ale nezkoumal jsem to, jelikož v některých jazykových nuancích americké angličtiny se nevyznám a možná tady opravdu CAFÉ znamená trochu odlišný typ zařízení, než v Paříži. Vlastně ani nevím, jak by se něčemu takovému v Paříži říkalo. Možná BUFET NA SÍDLIŠTI.

Jednalo se o šest stolků potažených igelitem s červenými puntíky, seřazených do jedné řady, která končila kovovým barovým pultem, jehož větší část zabíraly dva obrovské černé hrnce s polévkou. Kávovar jsem tam nikde neviděl. Byli jsme jedinými návštěvníky a barman s vizáží vychrtlého starce z nás měl opravdu radost.

„Ahoj Maxi. Dali bychom si panáka,“ zahalekal hned od vchodu Sean Madrigo a posadil se ke stolku nejbližší k pultu.

„Nechcete i polívku?“ zeptal se s nadějí v očích majitel dvou hrnců a já hned rezolutně zavrtěl hlavou, aby ho třeba nenapadlo nás přemlouvát. Potřeboval jsem opravdu jenom toho panáka.

„Dáme si whisky s ledem, Maxi.“

„Mám tu i domácí pálenku z hrušek.“

„Jasně. Ale stejně si dáme tu whisky.“

„Jak myslíte.“

„Pijete whisky, ne?“ obrátil se ke mně Madrigo.

„Jo. Teda pokud není zrovna podomácku vyráběná.“

Černoch se zasmál.

„Začínáte se mi líbit. Začínáte se podobat vaší slečně sestře. Lolly byla skvělá.“

„Kdo ji zabil?“

„Baltimore...“

„Takže ho mají?“

„Ne, pane... nemají ho. Myslel jsem tím, že se jí to stalo v Baltimore.“

„Takže vraha nemají.“

Madrigo se na mě překvapeně podíval, jako by vůbec nepochopil mou otázku. Vychrtlý výrobce domácích lihovin před nás postavil dvě velké čtvrtlitrové sklenice, ve kterých bylo asi centimetr whisky. Aspoň jsem doufal, že je to whisky.

„Nechte si chutnat, pánové.“

„Díky, Maxi,“ řekl můj černoch a pak se na mě znovu zkoumavě podíval. Když jsem nereagoval, řekl:

„Vraha nemají, pane Lindene... a nikdy mít nebudou.“

„Nebudou? Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Už jsem vám říkal, že se jí to stalo v Baltimore.“

„Ano. To jste říkal.“

„No tak vidíte.“

„Já myslel, že Baltimore už neexistuje.“

„Jasně že ne. Ale existuje místo, kde kdysi bývalo.“

„A tam se jí to stalo.“

„Přesně tak. Tam se jí to stalo. A pokud se vám stane něco na místě, kde kdysi bývalo Baltimore, můžete si být jistý, že nikdo

nikdy iniciátora vašich potíží nevypátrá. De facto po něm ani nikdo pátrat nebude. Tak takhle to je.“

„Ona to nevěděla?“ zeptal jsem se a okusil whisky. Nebyla nejhorší.

„Věděla to, pane Lindene.“

„Tak co tam dělala?“

Černoch beznadějně rozmáchl obrovitýma rukama a skoro shodil svoji skleničku. Nějak jsem to pořád nechápal. Buď jsem zrovna neměl svůj den, nebo mi z vývoje Spojených států amerických něco uteklo.

„Tak počkejte... chcete mi říct, že má sestra odjela do Baltimore... nebo tedy do míst, ke kdysi bývalo Baltimore. Že tam byla zavražděna a že policie ani nepátrá po jejím vrahovi?“

„Řekl jste to moc pěkně, pane Lindene. Přesně tak to je.“

„Myslel jsem, že Amerika je vysoce civilizovaná země, která...“

„Ale to jistě je. To všechno je v pořádku a to všechno funguje.“

„Jenže ne v Baltimore.“

Černoch udeřil dlaní do stolu.

„Bingo. Zase přesný zásah.“

„Vláda Spojených států na Baltimore rezignovala. Vzdala to.“

„Sakra chlape, vy byste se měl přihlásit do nějaké televizní soutěže. Znovu zásah.“

Hodil jsem do sebe zbytek obsahu skleničky. Pak jsem se zadíval na megačernocho. Usmíval se takovým tím nevinným úsměvem, jak to umí jenom černoši a kdy nevíte, jestli se vážně směje, nebo jenom ukazuje zuby.

„Takže jsem po své drahé sestřičce zdědil devatenáct baráků, plus...“

„Omyl, pane Lindene... ty baráky už jí nepatří.“

Zarazil jsem se. Bylo jasné, že můj nový přítel Madrigo mi bude dávkovat dědictví po velmi malých kouskách a vždycky až potom, co strávím další překvapivé sousto.

„Před chvílí jste říkal...“

„Říkal jsem, že nakupovala objekty, až jich měla devatenáct. Jenže v tuhle chvíli už jí nepatří ani jeden. Teda zatím ne. Jsou zastaveny u bank.“

„Ona je zastavila?“

„Jo.“

„Proč?“

„Co já vím? Asi potřebovala peníze.“

„Na další barák?“

„To nevím na co, ale na další barák asi ne. Potřebovala hodně peněz.“

„Kolik?“

„Nejsem její účetní. Dva miliony? Možná tři nebo čtyři...? Fakt nevím.“

„A nebylo to tak, že vždycky zastavila ten jeden, aby mohla koupit další, a pak zase...“

„Tak to teda určitě nebylo. Zastavila je všechny najednou a u různých bank... asi před osmi měsíci.“

„Cože? Ona před osmi měsíci najednou zastavila všechny své baráky?“

„Přesně tak, pane Lindene.“

„A vy nevíte na co ty prachy potřebovala.“

„Ani náhodou,“ řekl černochoch a zase se usmál tím neurčitým způsobem jako v reklamě na zubní pastu.

„Teď bych tu docela uvítal vašeho přítele s dalším panákem,“ řekl jsem a hrál si s prázdnou skleničkou v prstech.

„Maxi...“ zahalekal černochoch a kůží potažená struktura kostí se znovu objevila u našeho stolu.

„Dáme si to samé ještě jednou.“

Kosti se odbelhaly za barový pult.

„Takže někde je ještě obrovský balík, který sestra inkasovala od bank jako půjčku, ale vy nevíte kde.“

„Jste fakt dobřej... přesně tak to je.“

Na stole se objevily dvě další skleničky s whisky. Hodil jsem jednu okamžitě do sebe. Vypadalo to, že má návštěva Washingtonu bude zajímavější, než jsem původně předpokládal.

„Kdo by to mohl vědět?“ zeptal jsem se.

„Co já vím? Možná její účetní.“

„Znáte ji?“

„Paní Hallworthová.“

„Kde bydlí?“

„Má kancelář v HAIRY HAPPY.“

„V jednom z těch bordelů?“

„Jsou to zařízení poskytující služby, pane Lindene. Stejně jako kadeřnictví nebo čalounictví.“

„Aha... Vezmete mě tam?“

„Nejdřív bychom měli jet na policii, abyste si převzal její věci.“

„Jaké věci?“

„Co já vím? Věci, které po ní zůstaly. Možná u sebe měla nějaké klíče, doklady, peněženku, náhrdelník... nevím.“

„Dobrá, jedeme na policii.“

7.

Vozový park Madrigovy advokátní praxe představoval dvacet let starý chevrolet neodhadnutelné barvy s obrovskými terénními koly a malou nákladní plošinou za kabinou. Nechápal jsem, k čemu advokát potřebuje polonákladní vůz, ale vzhledem k americkému soudnímu systému nakonec bylo i možné, že spisy k některým případům musel vozit nákladňákem. Motor měl zvuk jako buldozer, ale třeba to nebyl jen motor, ale i drnčící plechy na blatnících.

Policejní okrsek, který měl na starost případ mé drahé sestry – tedy spíše jenom těch pár věcí, co u ní našli – byl na Brill Square, což bylo malé, jakoby zapomenuté náměstíčko z nějakého romantického televizního seriálu s obrovským dubem uprostřed, kolem kterého byl trávník a na něm šest laviček okolo kmene stromu. Poslední nový barák tu byl postavený někdy před sto lety a všechny fasády byly stejně šedivé a omítka stejně oprýskaná. Jedinými reklamními tabulemi zde byly POŠTA, KATASTRÁLNÍ ÚŘAD – *detašované pracoviště* a POLICIE.

„Místní administrativní centrum,“ prohodil jsem, když jsme vystupovali z auta.

„Jo... tak nějak,“ řekl Madrigo a kopnutím zavřel dveře na své straně. Blatník zachrastil, jako by pod kapotou byli živí koně.

Až asi na čtvrté zazvonění se odněkud z reproduktoru na fasádě ozval hlas, co že to chceme, což Sean Madrigo musel vysvětlovat taky načtyřikrát. Pak se konečně otevřely těžké dřevěné dveře, za kterými byly další troje mříže a teprve za nimi po zuby ozbrojený policista s velkým břichem a tučným prstem na ovládacím tlačítku dveřního systému. Vešli jsme.

Interiér policejní stanice připomínal skutečně policejní stanici, ale z takových těch retro filmů z dob Phila Marlowa, akorát místo psací strojů s krásnými kruhovými klávesami zde byly počítače s ošklivými čtvercovými klávesami.

„Takže Loraline Lindenová, říkáte?“ zeptal se hlubokým a silným hlasem břichatý policista.

„Jo... přesně tak. Tady pan bratr si přijel vyzvednout její věci.“

„Vy jste pan bratr?“ otočil se břichatec na mě a já jenom mlčky přikývl.

„A my jsme ji jako sebrali, nebo co?“ zeptal se policista a podíval se nechápavě na Madriga.

„Jo... sebrali jste ji.“

„A co jsme s ní udělali?“

„Předpokládám, že odvezli do márnice. Byla totiž mrtvá.“

„Mrtvá?“ zatvářil se opět nechápavě seržant s číslem 2546 na odznaku.

„Mrtvá. Byla zastřelena v Baltimore.“

„Jo takhle...“ oddechl si policista. „Tak to jste kurva měli říct hned.“

„Mluvte slušně. Pan Linden je učitel,“ poznamenal Madrigo suše a já ocenil jeho smysl pro humor.

„Tak kurva promiňte... teda... no jo... A co učíte?“

„Tělocvik,“ řekl jsem a Madrigo se na mě pobaveně podíval.

Seržant se posadil za svůj psací stůl, odsunul řízek uložený mezi dvěma obrovskými krajíci chleba na stranu, vzal do ruky klasický černý telefon s obřím sluchátkem a vytočil číslo.

„Ahoj... no Farin, kdo jinej, ty vole... Jsou tu nějací dva chlápci kvůli tý Lindenový... co jaký... no kvůli tý z toho Baltimore... no jasně... její brácha, aspoň to tvrdí... no jasně, že budu chtít nějaký

průkaz, ty zatím snes teda dolů ty její věci... pokud po ní vůbec něco zbylo... cože? Tak se kurva zeptej Tonyho... jo, čau.“

Seržant položil telefon, pak se na nás podíval, usmál se a řekl:

„Za chvíli to tu máme. Zatím se můžete posadit támhle do rohu do těch křesel... když tak si posuňte tu tabuli.“

Madrigo se otočil a šel naznačeným směrem. Musel skutečně kousek odsunout polystyrenovou tabuli, na níž visely fotky obličejů, takže vypadala jako studentské tablo. Tablo střední kriminální školy.

„Ty všechny hledáte?“ zeptal se s polystyrenovou deskou v ruce.

„Jo... měli bysme. Viděli jste snad někoho z nich?“

Madrigo si znovu zběžně prohlédl tablo a řekl:

„Nevzpomínám si.“

„To je dobře. Jinak byste to musel hlásit,“ řekl zcela vážně seržant a vzal do ruky nějaký časopis, čímž dal najevo, že jeho komunikace s námi skončila. Posadil jsem se vedle Seana Madriga a natáhl si nohy.

Hledání věcí po mé drahé sestřičce trvalo policistům rovných dvacet pět minut, během kterých jsem si uvědomil, že začínám ztrácet pojem o tom, jestli tohle všechno po mém příletu do Washingtonu je realita nebo nějaký morbidní surrealistický sen. Teprve teď mi vlastně došlo, jak je to všechno nějak divné, ulítlé, nepravděpodobné až morbidní. Ale potom jsem si zpětně uvědomil, že moje ségra asi opravdu taková byla, takže i ten její konec tomu musel odpovídat. Zatím tomu teda odpovídal dokonale. A to jsem netušil, že jsem teprve na začátku, že jsem teprve v jakémsi zahřívacím kole, že to opravdu ulítlé mě ještě teprve čeká.

Do místnosti vešel kluk v policejní uniformě, která mu zcela očividně byla o nějakých pět čísel větší a který se určitě ještě neholil, protože vypadal asi na patnáct. Měl co dělat, aby si o dvě čísla většími polobotkami nepřišlápl deset centimetrů přechýlující kalhoty.

„Tady to je,“ přistoupil k seržantovu stolu a hodil na stůl igelitovou tašku s nějakým reklamním nápisem. Trochu mě překvapilo, že není zapečetěná, ale ve Washingtonu asi mají jiné předpisy než v Paříži.

„Díky, Carlosi,“ řekl pupkáč. Odložil časopis a začal se hrabat v tašce. Pak vytahoval jednu věc po druhé a kladl je vedle sebe na stůl.

Zvedli jsme se Madrigem oba současně a přešli k němu.

„Takže jeden kovový náramek se třemi srdíčky...“ začal odříkávat pupkatý seržant, jako by recitoval nějakou báseň, „... jedny hodinky značky Cevotte, náušnice dva kusy s modrým kamínkem, jeden prsten stříbrný, druhý prsten taky stříbrný s emblémem křížku, nebo co to je za kravinu, jeden mobilní telefon značky Nokia, jedna peněženka z hnědé kůže... víte, kolik tam mělo být?“

„To nevím,“ řekl jsem.

„Takže v pořádku... dvě jízdenky na metro, zapalovač zelené barvy, jedny cigára značky Camel, dvě sponky do vlasů, klíče na kroužku, šest kusů, další klíče... ty vypadají jako od nějakýho auta, další mobil, barva žlutá, Motorola, kožený řemínek se třema dřevěnýma kuličkama, každá jiné barvy... no a to je všechno. Je to všechno?“ zeptal se seržant a podíval se na nás.

„No, když to tvrdíte vy... My jsme u toho nebyli, když jste ji našli.“

„My ji nenašli, nahlásila nám to ochranka z AMOILU, ti ji našli.“

„No dobrá. Takže to asi bude všechno.“

„To jsem rád... Tady je od toho papír, takže ten bych prosil podepsat... Jo a ukažte mi taky sakra nějakou průkazku nebo něco.“

Vytáhl jsem pas a podal mu ho. Zběžně ho prohlédl, změřil si mě zkoumavým pohledem, porovnal svůj zrakový vjem s fotkou v pase a pak mi ho vrátil.

„Dobrý, pane Lindene. Takže tady je ten papír se soupisem věci... tady dole mi dejte muří nohu a je to vyřízený.“

Přelétl jsem papír rychlým pohledem, abych zjistil, jestli toho na něm není víc než na stole, ale zdálo se mi to v pořádku. Vzal jsem jednu z asi třiceti propisek v hrnku na jeho stole a podškrábl se do pravého dolního rohu. Seržant naházel všechny věci ze stolu zpátky do igelitky a podal mi ji.

„Mnoho štěstí, pane Lindene.“

„Mohu se zeptat, jak pokračuje vyšetřování?“ zeptal jsem se jen tak mimoděk. Zůstal na mě zírat, jako bych snad spadl z měsíce.

„Prosím?“

„No vyšetřujete to snad, nebo ne?“

Podíval se nechápavě na Madriga, ale ten se jen usmíval. Nechtělo se mu nijak spolupracovat.

„Vyšetřování probíhá podle předpisů, pane.“

„O tom samozřejmě nepochybuji. Já se ale ptal, jak jste s tím daleko, jestli už máte nějakou stopu.“

„Stopu?“ řekl téměř polohlasem s notnou dávkou nechápavosti.

„Stopu... indicii, vedoucí k pachateli. Nějaké vodítko... Podezření...“

„Panebože...“ řekl seržant a dal si hlavu do dlaní. Pak znova zpražil pohledem Madriga, jak si mohl dovolit přivést mu sem Marťana. Potom ztěžka vydechl a řekl:

„Stopu zatím nemáme žádnou, pane Lindene.“

„Ale pracuje se na tom, ne?“ řekl jsem.

„Samozřejmě, že se na tom pracuje.“

„Kolik lidí?“

„Ježíšmarjá... to já nevím kolik lidí, nejsem šéfem tohoto případu, ale nepochybně budete informován, jakmile něco zjistíme.“

„Že jste si ani nenapsal mou adresu.“

Dal bezmocně obě ruce nad hlavu, jako by se snad vzdával, a potom řekl:

„Co vlastně chcete, pane Lindene? Byla zastřelena v Baltimore.“

„Jasně... V Baltimore... Děkuji vám za spolupráci,“ řekl jsem a podal mu ruku. Bezděčně a nechápavě ji stiskl.

8.

Zabouchl jsem dveře Madrigova nákladňáku a zahleděl se na pustou ulici. Skutečně jsem si připadal jako v nějakém divném snu. Snu, odehrávajícím se ve Washingtonu, ale úplně jiném Washingtonu, než jak ho znám z těch připitomělych amerických filmů. Tam nikdy předměstí neukazovali. Teď mi připadalo daleko pustější, než ta pařížská. Madrigo nastartoval, rozkmital všechny své blatníky, zařadil jedničku a odrazili jsme od chodníku.

„Zatím to moc nechápu,“ řekl jsem a sledoval rozbitý asfalt na ulici před námi.

„Co vám není jasný?“

„Vy máte vyřídít pozůstalost po mé sestře. Takže co jsem vlastně zdědil? Před chvílí jste mi řekl, že sice má devatenáct baráků, ale ani jeden z nich jí nepatří. Takže jsem si vlastně přijel pro pár náušnic, dva mobily a lístky na metro, nebo jak?“

„No... neviděl bych to tak jednoduše, jak říkáte.“

„Ne...?“

„Zdědil jste všechny peníze půjčené na ty baráky.“

„O kterých vy nic nevíte.“

„Správně... A potom devatenáct poměrně slušně prosperujících podniků.“

„Bordelů.“

„Ve vašem evropském pojetí světa bordelů,“ řekl Madrigo.

„A ve vašem?“

„Co v našem?“

„No ve vašem pojetí vašeho světa.“

„V našem světě je to devatenáct zlatých dolů, pane Lindene.“

„V tom případě vám děkuji.“

„Poděkujte Stříbrné Lolly.“

Zabočili jsme kolem nějakého předměstského obchodního domu balkánského typu, kolem kterého se všude válela spousta prázdných kartonových krabic a odpadků.

„Takže bych měl asi navštívit její účetní, co?“

„Dobrý nápad,“ řekl Madrigo a na poslední chvíli se vyhnul psovi pobíhajícímu po úplně prázdné ulici.

„Seznámíte nás?“

„Ani náhodou. Nanejvýš vás zavezu před její kancelář, ale to je všechno, v čem vám ohledně komunikace s madam Agathou mohu pomoci.“

„Ale... copak? Nemáte ji rád?“

„Nesnáší mě.“

„Proč?“

„Možná částečně proto, že já nesnáším ji... Prostě je to oboustranné. Nemáme se rádi. To je celý a nic víc zatím nehledejte.“

„To moc dobře nechápu. Jak to, že se nemáte rádi, když jste oba dělali pro moji ségru?“

„Stříbrná Lolly si vybírala lidi podle jejich schopností a ne podle toho, jak velkou lásku k sobě dokáží pocítit. Mně si vybrala, protože jsem skvělý právník a Agathu asi proto, že je skvělá účetní. Nezkoumala při tom naše vzájemné sympatie nebo antipatie.“

„Co vám na ní vadí?“

„Všechno. A dál o tom nemíním mluvit.“

„Dobrá. V tom případě se spokojím aspoň s tím, když mi ukážete, kde má kancelář. Ovšem až zítra. Dneska už toho mám docela dost. Možná byste mi mohl doporučit nějaký normální a hlavně bezpečný hotel. Připadá mi to tu všude nějaké divné.“

„Překvapeně se na mě podíval.“

„Vy chcete hotel?“

„Přímo z letiště jsem jel za vámi, takže zatím nikde nebydlím. A jak to vypadá, budu tu muset zkejsnout do zítřka.“

„Vy chcete skutečně nějaký hotel?“

„Co je na tom divného?“

„No... nevím... ale vzhledem k tomu, že de facto vlastníte devatenáct hotelů, je to docela zvláštní požadavek.“

„Jakých devatenáct hotelů? Myslíte ty bordely?“

„Jo. Přesně to myslím. Je to devatenáct hotelů a říkejte si tomu jak chcete. V každém případě jste jejich majitelem a myslím, že je úplně zbytečné shánět nějaký dvacátý jenom kvůli tomu, aby nebyl váš.“

„To jako myslíte, že bych přijel do jednoho z nich, řekl, že jsem nový majitel, obsadil jeden z těch hodinových pokojů, kde chvílku před tím... nevím co...“

„Chvílku před tím asi šoustali, pane Lindene. Ale neviděl bych to tak dramaticky.“

„Kde bydlela moje sestra?“

„V HAIRY HAPPY.“

„Panebože... Myslíte, že taky...“

„Lolly tyto služby neposkytovala, pokud jste myslel tohle. Na to měla spoustu holek.“

„A ta její účetní...“

Madrigo se rozesmál na celé kolo a měl co dělat, aby stihl zastavit na červenou.

„To se vám povedlo. Fakt že jo... Ta to taky neposkytovala... Jedině že by se jednalo o nějaký extrémní a zvrácený sex.“

„Já myslel jak jste říkal, že tam má kancelář.“

„No jasně. Taky v HAIRY HAPPY.“

„Dobrá. Tak mě tam odvezte. Zkusím to nějak přežít.“

„Kdo by co za to dal, spát zadarmo v bordelu,“ poznamenal rozložitý Madrigo suše a na nejbližší křižovatce zahrnul doleva.

9.

Pětipatrová budova vklíněná mezi ostatní čtyřpatrové se nad ně vyvyšovala nejen svou výškou, ale i honosností fasády, protože to byl jediný dům, který měl na sobě reklamy. Nad okny ve třetím podlaží svítil obrovský neonový nápis HAIRY HAPPY a mohutné vstupní dveře byly kryty obrovskými růžovými ěadry tvořícími stříšku nad vstupem, před kterým byl natažený kus červeného koberce. Stmívalo se a ěadra svítila temným narůžovělým nádechem, zatímco bradavky zářily ostrým červeným výbojkovým světlem, které ve vteřinových intervalech blikalo.

„Skutečně si myslíte, že bych tu mohl přespat?“ zeptal jsem se Madriga, když jsme přirazili k chodníku.

„No... není to zrovna ideální ubytování pro učitele, ale myslím, že to zvládnete,“ řekl mohutný černochoch a sám se musel zasmát svému podařenému vtipu.

„Ozvu se vám zítra. Budete u sebe?“

„Jasně, že ano. Kde bych byl?“

„No já nevím... Nevím, kolik máte klientů a co všechno za ně musíte zařizovat.“

„Buďte v klidu. Lolly měla vždycky před všemi mými klienty přednost.“

„Dobrá, zavolám vám.“

10.

Zazvonil jsem na zvonek u těžkých dubových dveří, místy ještě navíc pobitých pláty měděného plechu. Nepochopil jsem, jestli je to ozdoba nebo zprasená oprava dveří. Někde v jejich středu se otevřelo zamřížované okýnko a za nimi se objevily dvě lesknoucí se oči, zářící z černého obličej jako majáky.

„Jsme plní. Jestli nejsi objednaněj, tak máš smůlu,“ sdělil mi dobrosrdečný obličej a čekal na mou reakci.

„Objednaněj nejsem, ale...“

Okýnko se zavřelo, než jsem to stačil doříct. Čekal jsem ještě chvilku, jestli náhodou nešel třeba pro klíče, ale to by pro ně musel jít až na půdu. Během dalších dvou minut se vůbec nic nestalo a tak jsem zazvonil znovu. Opět dva majáky za zamřížovaným otvorem ve dveřích.

„To seš zase ty?“

„Potřebuji mluvit s paní Agathou.“

„S madam Agathou?“

„Jo.“

„Seš objednaněj?“

„Určitě.“

„Jméno,“ vyštěkl černochoch.

„Linden... Bratr... ona už bude vědět.“

Černochoch nechal okýnko otevřené a divně se zakroutil. Potom vytáhl mobil. Asi ho měl hodně hluboko v kapse. Vytřukal číslo a dal si ho k uchu.

„Galo... Je tady nějaký bratr Linden a říká, že je u vás objednaněj... nevím, nevypadá na mnicha... jo, říkal bratr Linden... že už budete vědět...“

„Brácha Stříbrný Lolly,“ řekl jsem do okýnka a černochoch na mě zaměřil oba své majáky. Pak řekl do mobilu:

„Říká něco jako že bratr Lolly... jo... no normálně, prostě obyčejnej chlápek s taškou přes rameno... jo... dobře... tak jo.“

Černochochův obličej se zase divně rozpohyboval. Asi ukládal mobil zpátky hluboko do kapsy. Pak se dveře otevřely.

„Ty seš bratr Stříbrný Lolly, jo?“

„Už to tak vypadá.“

„Právě že na to vůbec nevypadáš.“

„To spíš ona nevypadala jako moje sestra.“

„Aha...“ řekl černochoch a bylo jasné, že mu tohle sdělení v té jeho palici dělá trochu problémy. Vstoupil jsem do úzké chodby, pod jejímž stropem byl podvěšený nějaký hedvábný červený hadr a černochoch za mnou zase zavřel.

„Nevím, že by měla Lolly bratra. Takže jestli kecáš a seš jenom nějaký pojišťovací agent, tak odsud živej nevyjdeš.“

„Hmm... vidím, že moje drahá sestřička si potrpěla na drsný personál.“

„Náhodou to byla správná holka, pokud to teda nevíš... což bys asi měl, jestli seš její bratr.“

„Paní Agatha přijde sem do téhle nudle, nebo má nějaký přijímací salon?“ zeptal jsem se.

„Seš nějaký netrpělivej. Vzadu na konci chodby po těch schodech do patra a hned první dveře nalevo. Má tam cedulku. A ne že si to spleteš a budeš se mi courat jinde po baráku.“

„Ani náhodou,“ řekl jsem a vykročil úzkou chodbou pod tím kýčovitým závěsem. Chodba končila prosklenými dveřmi, za kterými se ozývala hudba. Asi bar. Zahnul jsem doleva na schodiště a vystoupal do patra. Na prvních dveřích nalevo byla mosazná cedulka MADAM AGATHA – ÚČETNICTVÍ. Zaklepal jsem.

„Vstupte!“ ozvalo se rázným a rozhodným hlasem, který se rozléhal chodbou jako by tam žádné dveře ani nebyly. Vstoupil jsem.

Místnost byla zařízena nábytkem ve stylu Ludvíka XIV. a za masivním stolem s bohatě zdobenýma nohama seděla rozložená obrovitá žena extrémních rozměrů. Žába na prameni... bylo první, co mě napadlo. Zavřel jsem za sebou dveře.

Madam Agatha si mě zvědavě prohlížela a já si připadal ne jako před jednou ženskou, ale jako před celou komisí zastupující ženské pohlaví na této planetě. Její váhu, aspoň podle toho, co jsem viděl nad deskou stolu, jsem odhadoval na dobrých sto osmdesát až dvě stě kilo. Měla na sobě kytičkované šaty, které skoro splývaly s tapetou za jejími zády, takže vypadala jakoby rozplízlá v prostoru. Jako by

snad zabírala úplně celou místnost, protože nebylo možné odhadnout, kde končí madam a kde začíná zeď za ní.

Měla opravdu velmi vytříbený vkus. Pouze její obrovitá hlava porostlá krátkým korejským mechem načervenalé barvy se vznášela nad tou podivností, jako by snad ani nepatřila k tělu. Oči zvýrazněné fialovými očními stíny byly hluboko zapadlé v nějakém růžovém rosolu a malý nosík skoro splýval s tukovými polštáři na čelistech. Ostře červené rty byly dvakrát širší, než by měly být. Jedinou její pohyblivou částí byly dlouhé náušnice na zlatých řetízkách, takže celé to zjevení připomínalo nějaké kinetické výtvarné dílo avantgardy dvacátých let.

„Vy jste prý brácha, jo?“ řekla sudovým hlasem, když já neřekl vůbec nic a pořád ji jenom hltal očima.

„Jo... Linden... bratr Loraline Lindenové, která údajně tento podnik vlastní.“

„Stříbrná Lolly,“ řekla hora tuku zasněně a měl jsem dojem, že jí dokonce i zvlhly oči.

„Takže bratr,“ řekla znovu po chvíli.

Jenom jsem přikývl.

„Posaďte se, pane Lindene,“ řekla a její třicetikilová paže ukázala na jedno z křesel před jejím psacím stolem.

„Děkuji.“

Sedl jsem si naproti ní.

„Máte nějaké doklady nebo něco takového?“

„Jistě,“ vytáhl jsem pas a podal jí ho. Malé tučné prstíky měly problémy s obracením jeho stránek.

„Budete muset navštívit hlavně pana Madriga.“

„Právě jedu od něj. Ostatně, vysadil mě před tímto podnikem s tím, že bych si měl promluvit s vámi. A hlavně mě ujišťoval, že nemusím hledat žádný hotel, protože tenhle je prý jeden z nejlepších.“

Zasmála se. Znělo to jako kroupy na plechové střeše.

„Nikdy tu nebyl, pabl, tak to nemůže vědět.“

„Možná mu to říkala Loraline.“

„Myslíte vaši sestru?“

„Jistě.“

„Nikdo jí tu neříkal Loraline... Pro všechny byla jenom Lolly.“

„Stříbrná Lolly.“

„Správně. Je vidět, že jste už od Madriga přece jen něco pochytil. Co ještě vám říkal?“

„Říkal, že jste její hlavní účetní a že jestli mě zajímají peníze, tak to mohu probrat jedině s vámi.“

„Správně. A zajímají vás?“

„Koho by nezajímaly?“ řekl jsem překvapeně.

„No, aspoň v něčem se podobáte Lolly,“ zase nechala dopadnout několik krup na střechu. Vrátila mi pas.

„Co děláte, pane Lindene? Tedy pokud to nepovažujete za indiskrétní otázku.“

„Jsem učitel.“

„Skutečně?“

„Skutečně.“

„To jste museli být s Lolly něco jako oheň a voda.“

„Jo... asi jo... Asi něco jako vy s panem Madrigem.“

Opět kroupy na střeše.

„A přednášíte na nějaké dívčí škole dějepis nebo literaturu.“

„Tak nějak podobně si to myslel i pan Madrigo. Je to ale všeobecné gymnázium.“

„Mám dojem, že Lolly říkala... v Paříži?“

„Jo. Pocházela taky odtamtud.“

„Jasně. Nenáviděla Paříž. Samí namyšlení pitomci, nepostradatelní pro světovou kulturu.“

„V tom případě jsem jedním z nich.“

„To sice pro mě není nijak povzbudivé, ale pokusím se s vámi nějak vyjít, když už to jinak nejde a skutečně jste její bratr. Ostatně, příbuzné si člověk nevybírá, což je asi ta největší nespravedlnost na světě.“

„To říkala taky Lolly?“

„To říkám já.“

„Aha...“

„Takže vy jste univerzální dědic... pokud vám tedy Madrigo neukázal nějakou závěť, kde by to všechno bylo jinak.“

„O ničem takovém se mi nezmínil.“

„Co vám řekl o majetkových poměrech Lolly?“

„Vůbec nic. Nic nevěděl. Nic mu neřekla. Měl údajně na starost pouze právní stránku jejího zastupování, zatímco tu finanční a majetkovou máte na starost vy.“

„To souhlasí.“

„Takže předpokládám, že mě budete informovat vy.“

„Míníte se tu usadit, pane Lindene?“

Vyděšeně jsem se na ni podíval. Potom jsem se rozhlédl po místnosti.

„Nemyslím sakra tady v tý kanceláři. Myslím tady ve Washingtonu.“

„Vy jste se asi zbláznila, ne?“

„Cože?“

„V žádném případě.“

„To ovšem velmi komplikuje už tak dost složitou situaci.“

„V jakém smyslu?“

„V tom smyslu, že jsou tu ze strany Lolly nějaké rozdělané investice a byla by velká škoda je nedokončit... I když, jak se tak na vás dívám, vy nebudete zrovna nejlepší ukončovatel jakýchkoli investic.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„Učitel a investice, to k sobě moc nejde.“

„Takže jaký je stav na účtu?“ zeptal jsem se a zadíval se do jejích propadlých nafialovělých očí. Snažila se rozpažit ruce jakoby v nějakém gestu, ale moc jí to nešlo. Nedokázala je odlepit od stolu.

„Neznámá položka, pane Lindene. Jde právě o dokončení těch rozdělaných investic.“

„Nechám si to vysvětlit.“

Zamyslela se. Pak se na mě zadívala a řekla:

„Chcete to tu všechno prodat?“

„Máte snad pro mě nějakou lepší nabídku? Myslíte, že pařížský učitel vlastní devatenáct washingtonských bordelů je docela dobrá vizitka?“

„Ve Washingtonu byste s tím neměl problém.“

„Pan Madrigo mi říkal, že v současnosti jí ani jeden z těch devatenácti objektů nepatří.“

„Správně.“

„Takže vlastně ani není co prodávat.“

„Jde o to, jak se postavíte k těm rozdělaným investicím.“

„Na můj vkus jste příliš tajuplná, vážená dámo. Skoro jako pan Madrigo. Jestli zastavila všech svých devatenáct washingtonských domů, musela inkasovat spoustu peněz.“

„Jistě... dělá to něco přes tři a půl milionu dolarů, pane Lindene.“

„Výborně. Konečně jsem od vás slyšel aspoň nějakou cifru. Takže já to vidím tak, že je stáhnou zpátky z té, jak vy říkáte, rozdělané investice, vrátím je bankám a budu opět vlastnit devatenáct baráků své sestry. Je to tak?“

„Když to dokážete...“

„Samozřejmě i já chápu, že jestli ty peníze teď stáhnou zpátky, rozhodně se mi nevrátí všechny. Dejme tomu, že bych možná přišel o jeden, možná dva ty baráky. No dobrá. Ale nemám zájem podnikat ve Washingtonu. Takže můj plán je následující: Nabýt zpět vlastnictví co největšího počtu domů a pak je prostě prodat. Nezajímají mě.“

„Když to dokážete...“ řekla ta hora rosolu zase a znovu se pokusila rozmáchnout rukama, ale skončilo to pouze zahýbáním prstů.

„A v čem je háček? Jsou tam nějaké nevýhodně postavené smlouvy? Někaké sankce za předčasnou výpověď, termínované blokace?“

„Měsíc předem.“

„Co měsíc předem?“

„Pokud to chcete zrušit, musíte dát vědět měsíc předem.“

„Dobrá... To klidně vydržím. Takže zítra iniciujete zrušení té investice.“

Madam Agatha se na mě podívala, jako bych spadl z měsíce.

„Myslíte to vážně?“

„Smrtelně vážně.“

„Jak chcete. Je to ovšem trochu na delší povídání a já mám za půl hodiny schůzku. Nemohli bychom to nechat na zítřek?“

„Proč ne? V každém případě ovšem zítra ze Států odlétám.“

„To je samozřejmě vaše svobodná vůle, pane Lindene.“

„V to doufám. Teď bych vás chtěl poprosit, jestli bych se tu nemohl někde vyspat. Podle pana Madriga tu ségra někde měla pokoj.“

„Jistě. Má tu pokoj. Na střeše v podkroví. Byt. Pěkný byt.“

„Předpokládám, že všechny její věci jsou teď moje.“

„Pokud pan Madrigo podepíše dědické řízení a potvrdí to soud, jsou vaše.“

„Jak dlouho to trvá?“

„Odhaduji tak měsíc, když podmázneme soudce. Možná bude stačit týdenní permanentka tady u nás.“

„Měsíc?“

„Akorát lhůta na zrušení té investice.“

„Nebudu tu tvrdnout měsíc, ale jestli je to takhle, tak jsem ochoten sem za měsíc zaletět znovu.“

„Jestli jste rozhodnutý to opravdu skončit hned, klidně si odsud vezměte co chcete. Netrvám na tom potvrzení soudem.“

„Děkuji vám za vaši vstřícnost.“

„Budete chtít na dnešní noc slečnu?“

„Prosím?“

„Všechny holky vám tu patří, pane Lindene. Teď jste jejich zaměstnavatel. Takže kdybyste chtěl zahřát peřiny nebo cokoli jiného, není to problém.“

„Děkuji. Zahřeji si je raději sám.“

„Řeknu Kathy, ať vás tam odvede.“

„Dobrý nápad.“

11.

Loralinin byt v půdním prostoru HAIRY HAPPY byl stejně ztřeštěný jako ona sama. Kathy, přestože se moc k odchodu neměla, jsem poslal dolů za klienty a zavřel za ní dveře z šesticentimetrového skla, ve kterém byly zataveny pestrobarevné podmořské ryby. Dobrých dvacet, naskládaných těsně k sobě, takže přes dveře opravdu nebylo vidět. Celý byt tvořil jeden podkrovní prostor o ploše přibližně sto

padesát čtverečních metrů, rozčleněný pouze nábytkem a dřevěnými sloupky nesoucí vlastní krov, prosvětlený vikýři.

Odložil jsem si tašku v místě, které mělo být asi předsíní – soudě alespoň dle šatních skříní vpreparovaných do roztodivné konstrukce krovu – a vstoupil do něčeho, co by možná mohlo být obývacím pokojem. Věvodila tomu rohová sedačka s tygřími kůžemi, zatímco před ní na zemi byly kůže medvědí. Loraline byla asi velkou milovnicí zvířat. Naproti ní byla na jednom z trámů připevněna velkoplošná plazmová obrazovka, která oddělovala prostor od dalšího, což byla pravděpodobně kuchyně, i když to spíše připomínalo velín jaderné elektrárny nebo útroby kosmické lodi.

U zařizovacích předmětů z nerez oceli nebylo možné rozlišit, co je trouba, co hi-fi věž, co lednička, pračka, DVD přehrávač nebo drtič odpadků. Z okna kuchyně byl docela hezký výhled na střechy nejbližších domů, za kterými byla nějaká obří skládka železného šrotu.

Obývací pokoj pak plynule přecházel v ložnici, oddělenou jenom dvěma trámy s policemi mezi nimi, na kterých byly naházeny knihy a časopisy. Postel svou velikostí rozhodně neodpovídala Loralině subtilní postavě a spíše by se hodila k rozměrům madam Agathy. Nad čtvercovou postelí, nahoře v trámech, byla umístěna další plazmová obrazovka. Ovladač byl na polici s lampičkou v podobě mořské sasanky.

Část stěny obývacího pokoje byla tvořena prosklenou stěnou s dveřmi, kterými se bylo možné dostat na rozlehlou střešní terasu. Vyšel jsem na ni. Slunce už skoro zapadlo a pohled na večerní Washington byl impozantní. Centrum jsem měl přímo před sebou ve vzdálenosti asi deseti nebo patnácti kilometrů a celá ta monumentální urbanistická struktura se začínala pomalu rozsvěcet pod naoranžovělými mraky nasvětlenými zapadajícím sluncem. Musel jsem uznat, že ten Washington zase tak hnusný není.

Vrátil jsem se z terasy dovnitř a nechal otevřené dveře, protože byl krásný letní teplý večer. Přešel jsem zpátky do kuchyně, asi deset minut hledal ledničku a asi dvě minuty se ji pokoušel otevřít, než se mi to podařilo. Horní půlka byla narvaná pomeranči, zatímco ta

spodní tvrdým alkoholem. Vypadalo to, že jídelníček mé drahé sestry byl poměrně omezený.

Vzal jsem si jeden pomeranč a k němu jednu z lahví koňaku. Rozhodl jsem se to zkusit. Možná to nebude zase tak špatné. Hledání skleniček mi zabralo dalších pět minut, po kterých jsem ale celý systém té šílené kuchyně pochopil, protože všechno fungovalo na dotykové senzory, o jejichž umístění ovšem věděla pravděpodobně pouze Loraline a výrobce.

Svalil jsem se do sedačky na tygra, dal si nohy na medvěda, oloupal si pomeranč a nalil si k němu skleničku koňaku. Nebylo to nejhorší. Sáhl jsem po dálkovém ovladači a pustil si televizi. Na osmi kanálech byl baseball, což mě jen utvrdilo v tom, jak jsou ti Američani ulítlí. Potom zazvonil mobil. Loralinin mobil. Nechal jsem ho zvonit. Nevím, co bych si tak mohl s Loralininými přáteli povídat. Byl to nějaký vytrvalec, protože to vydržel skoro dvě minuty. Když to konečně vzdal, vstal jsem a došel si pro něj na kuchyňský stůl, kde jsem ho předtím nechal. Projel jsem její adresář. Sakra. Dobrých osmdesát jmen. Taky tam bylo asi padesát přijatých a nepřečtených zpráv. Vzal jsem si ho a vrátil se zpátky na sedačku před televizi. Namačkal jsem zprávu:

MAJITELKA TOHOTO MOBILU LORALINE LINDENOVÁ JE MRTVÁ. PROTO JÍ PROSÍM UŽ NEVOLEJTE A NEPOSÍLEJTE ŽÁDNÉ ZPRÁVY. JERRY LINDEN, BRATR.

Byla to asi ta nejsmutnější SMS, jakou jsem kdy posílal. Pak jsem strávil zhruba hodinu jejím rozesíláním na všechna čísla v mobilu.

12.

Ráno něco po osmé už jsem byl opět v kanceláři madam Agathy a byl jsem znovu překvapen, i když nevím, co jsem čekal. V každém případě bylo evidentní, že přes noc nezhubla ani o kilo, ba naopak, místy mi připadala ještě větší než včera. Jenom ten červený korejský mech na její hlavě byl pořád stejný, doplněný ještě stejnými kývajícími se dlouhými náušnicemi.

„Předpokládám, že jste měl klidnou a ničím nerušenou noc, pane Lindene,“ řekla mi na uvítanou a přehrabovala se v nějakých papírech na svém stole po Ludvíkovi XVI.

„Postel byla trochu větší než jsem zvyklý, ale rychle jsem se s tím srovnal a spal až do rána hlubokým spánkem.“

„To mě těší. Otevřel jste si aspoň naše internetové stránky, abyste měl alespoň částečný přehled o tom, co všechno vlastníte?“

„Ne... to mě nenapadlo. Vlastně ani nevím, pod čím bych to měl hledat.“

„Nejlepší bude pod STRÍBRNOU LOLLY.“

„Aha... to mi nedošlo.“

„No nevádí. Ostatně to není to nejdůležitější, co byste měl vědět.“

„Chtěl bych stihnout odpolední let směr Paříž, paní Hallworthová.“

„Jistě... jistě... pokusím se být stručná.“

„Děkuji.“

„Takže, jak už vám říkal ctihodný pan Madrigo, ještě nedávno Lolly vlastnila devatenáct objektů, většinou na předměstích Washingtonu, které ovšem zastavila ve prospěch pěti bank a na základě toho inkasovala poměrně vysokou půjčku, která v souhrnu dělá něco přes tři a půl milionu dolarů.“

„Mohla byste být přesnější?“

„Jistě...“

Zamrkala očima utopenýma hluboko ve fialovorůžových tůních očních stínů a opět se podívala do svých papírů.

„Přesně to dělá 3 656 800 dolarů.“

„Chtěla koupit barák na ústředním washingtonském náměstí? Nebo snad přímo před Bílým domem? Co bláznila? Nebo jste jí to poradila vy?“

„Co se týká téhle transakce, tak to rozhodně nebylo z mojí hlavy. Nic na základě mé rady, pane Lindene. To bychom si měli vyjasnit hned na začátku.“

„Záleží na tom?“

„Jak později snad pochopíte, tak na tom záleží. Já s tím nesouhlasila.“

„Přesto vás neposlechla. Vás, která se jí starala o všechny peníze. Prostě si v tomhle nedala říct...“

„Jo...“

„To se najednou zbláznila nebo co?“

„Nemyslím, že by se zrovna zbláznila.“

„Rozhodla se skončit a zbavit se svých podniků?“

„To jste ale pochopil úplně špatně, pane Lindene. V tom to vůbec není. Ty baráky jsou pro její podniky vlastně absolutně nepodstatné a nedůležité. Její firma na nich nestála. Vlastně je ve skutečnosti nepotřebovala. Majetek a hodnota STRÍBRNÉ LOLLY v žádném případě nebyla a není v těch objektech.“

„A v čem teda?“ zeptal jsem se a zadíval se na ni možná trochu překvapeně.

„V trhu, pane Lindene. V ničem jiném než v trhu. Ve srovnání s tím je hodnota těch baráků úplná sračka, dovolíte-li mi ten výraz.“

„No, když už jste ho řekla...“

„Na STRÍBRNÉ LOLLY je nejcennější trh, nic jiného. A jestli ty baráky jsou její nebo ne, nehraje žádnou roli. Takže zase tak moc to ulítlé nebylo a já neměla nejmenší důvod jí to nějak výrazněji rozmlouvat.“

„Dobrá... na něco teda potřebovala peníze a rozhodla se ukrojit je z nejméně bolestivé části svého podniku. Což, jak jste mi právě pěkně vysvětlila, byly ty baráky.“

„Přesně tak.“

„Kam se podělo těch tři a půl milionu?“

„Správná otázka. Zainvestovala je.“

„Do čeho?“

„Nespěchejte tak, pane Lindene. Ještě předtím se vás chci zeptat, co všechno jste dostal od okrskové policie. Myslím tím osobní věci vaší sestry. Byl tam mobilní telefon?“

„Jasně. Dokonce dva.“

„Jeden žlutý?“

„Jo. Jeden hnusný žlutý.“

„Výborně. To jsem si oddechla.“

„Je váš?“

„Není můj. Je její.“

„Nepotřebuji ho. Mám vlastní. Klidně vám ho dám, jestli na něj máte nějaké sentimentální vzpomínky.“

„Nejedná se o sentimentální vzpomínky. Jedná se o tři a půl milionu.“

„Takže do čeho investovala?“

Madam Agatha na mě zaměřila svá malá utopená očička, chvilku neříkala nic, jako by snad přemýšlela, potom se podívala do svých papírů na stole a teprve pak řekla:

„Hrála NEVERMORE BALTIMORE, pane Lindene.“

Oplatil jsem jí to a chvilku jsem taky neříkal nic. Když jsem usoudil, že jsem aspoň přibližně vyrovnal stav, zeptal jsem se:

„Co to je, to NEVERMORE BALTIMORE?“

„Hra.“

„Hazardní hra?“

„Dost možná. Vlastně určitě ano. Aspoň podle toho, jak Lolly dopadla.“

„Moje sestra hrála nějakou morbidní hazardní hru, kde nejde jenom o peníze, ale i o život?“

„Já to teď vidím stejně jako vy.“

„Panebože... co je to za kravinu?“

„To není kravina. To je NEVERMORE BALTIMORE. Vstupní vklad je tři a půl milionu dolarů.“

„Nevěřím tomu, že byla tak blbá. Matematika jí vždycky docela šla.“

„Vložila je tam.“

„Vložila přes tři miliony do hry NEVERMORE BALTIMORE?“

„Přesně tak.“

„Takže teď, když je mrtvá, se jí ten vklad vrátí?“

„Pochybuji o tom. Ta hra má měsíční výpovědní lhůtu. Ona žádnou výpověď ze hry nedala. Co já vím, tak se měsíc čeká, jestli se ozve, a když ne, jdou peníze do banku NEVERMORE BALTIMORE.“

„Jak se může ozvat, sakra, když je mrtvá?“

„Může se ozvat její dědic. Nebo si ona sama může zvolit zástupce. Musí to být ovšem nějaký přímý příbuzný. To znamená otec, matka, bratr, sestra, syn, dcera.“

„Já jsem bratr.“

„Správně.“

„Takže se jim ozvu a oni mi ten vklad vrátí.“

„Myslím, že nevrátí. Jak jsem říkala, je tam měsíční výpovědní lhůta.“

„Takže dám okamžitou výpověď ze hry. To jako bratr mohu, ne?“

„Jistě... To můžete. Bude ale nejlepší, když se blíže seznámíte s pravidly té hry.“

„Nezajímá mě žádná připitomělá hra.“

„Obávám se, že bude muset.“

„Proč?“

„Já toho o tom zase tolik nevím, jenom nějaké klepy z doslechu... Ta pravidla neseženete ani na internetu. Není to žádná oficiální a legální hra.“

„Takže ilegální.“

„Řekla bych, že ano... Lolly v tomhle taky nebyla zrovna moc sdílná. Ale mám dojem, že když teď dáte tu výpověď ze hry, že ten měsíc ještě budete muset dohrát za ni.“

„To nechápu.“

„Proto se možná budete muset seznámit s těmi pravidly, pane Lindene,“ řekla rozložitá Agatha a tapeta za ní se pohnula, čímž na sebe prozradila, že není tapetou, ale pořád ještě Agathou.

„Říkala jste, že o tý hře toho moc nevíte. Takže ta pravidla...“

„K tomu právě je potřeba ten žlutý telefon. To je telefon NEVERMORE BALTIMORE. Měl byste vyhledat v menu NÁPOVĚDA.“

Bylo mi jasné, že celý včerejší den byl opravdu jenom takovou nevinnou předehrou daleko většího blázince.

„Co je to za hru?“

„Jakási analogie počítačových her. Ale ty už tolik netáhnou. Jsou příliš odtržené od reality, zatímco NEVERMORE BALTIMORE je REALITY hra, jejíž základy a celková koncepce ovšem byla převzata z klasických počítačových her. Nepohybujete se ale ve virtuálním prostředí, ale přímo v reálu. V tomto případě v Baltimore – nebo v tom, co z něj zbylo.“

„Akorát že v tý počítačový hře máte aspoň tři životy, takže když natáhnete bačkory, můžete hrát dál.“

„Lolly měla jenom jeden, jak to tak vypadá.“

„A neměla žádnou klávesu ESCAPE.“

„Vím jenom, že prostřednictvím toho telefonu dostáváte nejrůznější úkoly a ty pak musíte plnit.“

„Něco jako bojová hra pro skauty,“ skočil jsem jí do řeči.

„Vstup do hry je tři a půl milionu, takže si to nemůže dovolit jen tak někdo. Je to hra pro znužené nejbohatší lidi z Washingtonu a New Yorku. Hra pro milionáře, které už nebaví ani jachty, golfová hřiště, večírky, sex... ale hledají dobrodružství.“

„Loraline byla znužená a nejbohatší?“

„To určitě ne. Nevím, proč do toho šla. Třeba mezi ně prostě chtěla patřit a když se mezi tu smetánku nedostala díky svému podnikání, tak se tam možná snažila dostat takhle. Nevím... Nic jiného mě nenapadá. Byla prostě dobrodružná povaha.“

„To teda byla. A taky na to dojela.“

„Tak nějak.“

Zamyslel jsem se. Tapety za madam Agathou se zase trochu pohnuly.

„Když se na to všechno vykašlu...“

„To je samozřejmě taky možnost. Přijdete jenom o tři a půl milionu, nic víc, nic míň. Vlastně jste je nikdy neměl, takže to pro vás nebude zase tak velká ztráta.“

„Jenom skoro tři miliony euro.“

„Jo.“

„Za to bych mohl v Paříži postavit školu s bazénem a tělocvičnou.“

„A nebo několik nočních podniků... Ze školy by Lolly určitě tak velkou radost neměla.“

Musel jsem uznat, že smysl pro humor jí nechyběl.

„Samozřejmě, že žádnou pubertáckou hru pro znužené boháče hrát nebudu. Budeme to muset odepsat.“

„Nechte si to projít hlavou.“

„Hlavu mám našťestí ještě v pořádku a pro takové kraviny je absolutně neprostupná.“

„Myslím, že vaši sestru zabil někdo z té hry,“ řekla Agatha a zadívala se na mě těma svýma hluboko utopenýma očima.

13.

Seděl jsem na terase a sledoval ostnaté centrum Washingtonu nasvětlené východním sluncem, které ze skleněných fasád dělalo jiskřivé křišťálové krystaly. Většinou dopoledne nepiju, ale teď jsem si musel nalít skleničku whisky, abych ten zakletý Washington se zakletými lidmi nějak vstřebal. Možná jsem čekal, že se každou chvilkou musím z toho šíleného snu konečně probrat a všechno zase bude normální a takové, jaké má být. Protože od první chvíle, kdy jsem vstoupil na americkou půdu, takového nebylo nic.

Vzpomínal jsem na Loraline, jak jsme se jako malí prali na rozestlaných postelích, jak jsme boxovali v kuchyňském ringu, jak jsme v parku našli zatoulaného psa a rozhodli se, že to bude náš pes. To mi mohlo být tak třináct a jí deset. Pak se mi začala nenávratně vzdalovat, až se vzdálila natolik, že přestala být součástí mého života. Možná teprve teď, po dvaceti letech, jsem si znovu uvědomil, že mám sestru. Nebo spíše, že jsem měl sestru.

Nic jsem k ní pochopitelně necítil, přesto ale vědomí, že to byla má sestra, mě nějak rozechvívalo a narušovalo mou dosavadní rovnováhu.

Možná to byla moje chyba, že jsme si ani nepsali, ani nevolali. Možná jsem mohl být vstřícnější, možná mi nemusela být tak ukradená, jak mi byla. Teprve teď jsem si uvědomil, jak mě její smrt rozhodila. Teprve teď, když Loraline neexistuje a už nikdy existovat nebude.

Možná jí něco dlužím. Něco, co už se mi asi nikdy nepodaří splatit. Něco, co jsem měl začít splácet daleko dřív a na co jsem se vykašlal. Loraline. Ta copatá desetiletá holka, která nikdy nezkazila žádnou srandu. Některé prvky naší DNA byly naprosto totožné. Vstal jsem, abych si dolil další skleničku a po cestě k ledničce jsem vzal ze stolu žlutou motorolu.

14.

Nalil jsem si asi dva centimetry a sáhl po dálkovém ovladači na polici. Stiskl jsem tlačítko s CD a zvolil trojku. Snad něco Loraline v přehrávači nechala. Chvilku se nedělo nic a potom se ozval klasický kytarový riff, který jsem velmi dobře znal z dvojalba Jimiho Hendrixe Electric Ladyland.

Až doteď mi ten byt připadal totálně cizí. Teprve teď jsem s naprostou jistotou věděl, že tady ještě nedávno bydlela Loraline. Zbožňovali jsme ho oba, i když každý možná z jiných důvodů. Já pro jeho neuvěřitelně rafinovanou a geniální kytaru, kde byl dokonale vymyšlený každý tón, přičemž ani jeden nebyl přebytečný, a ona spíše pro tu jeho divokost a nespoutanost. Trochu jsem zesílil zvuk, položil ovladač a vzal si žlutou motorolu.

Projel jsem adresář. ALYONA, BABELLE, DURSERY, HERLYN, LABELLO, RENOIR. Nechal jsem toho. Ani jedno jméno mi nic neříkalo, ostatně ani nemohlo. Přesto mi všechny připadaly podivné. Nevěděl jsem, zda to jsou příjmení nebo křestní jména. Ale byl to telefon pro NEVERMORE BALTIMORE, které samo o sobě bylo podivné, a proto jsem to dál nezkoumal. Projel jsem MENU. Moc tam toho nebylo. NÁPOVĚDA, na kterou mě upozornila madam Agatha, tam byla. Chvilku jsem na ten nápis na displeji zíral, pak si dal panáka a stiskl VOLAT.

V telefonu se ozvalo: ČEKEJTE PROSÍM, PŘESMĚROVÁVÁM VÁŠ HOVOR... a potom jakési bublání v akváriu. Trvalo to dobré půl minuty, než se na druhém konci ozval ostrý nakřáplý hlas, jako když se drtí střepey.

„Poslouchám vás.“

„Dobrý den.“

„Mluvíte z telefonu Yamyly. Pokud jste ho ukradl, doporučuji vám ho okamžitě zahodit, protože vám nebude k ničemu.“

„Hovno...“ řekl jsem, protože mě v tu chvíli prostě žádná jiná reakce nenapadla. Bylo to naprosto spontánní. Nelíbil se mi. Na druhém konci bylo ticho. Docela jsem si dovedl představit, jak zaměřují mou polohu, což byl ovšem pouze výplod mé deformované fantazie. Ozvalo se cvaknutí a pak divné bzučení. Ten pabl b zavěsil.

Nalil jsem si dalšího panáka a potom znovu navolil číslo NÁPOVĚDY. Musel jsem si opět vyslechnout příjemný hlas o přesměrování svého hovoru a potom opět drcení střepů: „Během další půlminuty policie lokalizuje vaši polohu a až si pro vás přijede, obviní vás z krádeže telefonu.“

„To by nesměla být washingtonská policie, aby se obtěžovala. Neukradl jsem ho. Naopak jsem ho od policie dostal, pane Náповědo.“

„Policie vám dala Yamyllin mobil?“

„Ne... dala mi mobil, který se našel u mé zastřelené sestry, Loraline Lindenové.“

„Nikoho takového neznám, nicméně voláte z Yamyllina mobilu.“

„No dobrá... Nemíním ztrácet čas dohadováním se, jestli volám z mobilu Yamyly, Čekašvili nebo kohokoli jiného. V každém případě moje sestra na tenhle telefon údajně vložila nějaký vklad, o který já mám zájem. Jsou to její peníze a já jsem dědic.“

„V tom případě vám blahopřeji, pane.“

„Takže vám mám nadiktovat číslo účtu?“

„Teď jsem vám asi přesně nerozuměl.“

„Číslo mého účtu, na který to pošlete.“

„Nejde to, pane. Vaše sestra vložila peníze do hry, která má svá pravidla.“

„Já vám kašlu na nějaká připitomělá pravidla připitomělé hry.“

„V tom případě rezignujete na její peníze.“

„Nerezignuji. Co mám udělat pro to, aby se objevily na mém účtu?“

„Bylo by nejlepší se sejít, pane.“

„Dobrá... Kde?“

„Záleží na tom. Já jsem každý den někde jinde. Takže podle toho, který zvolíte den, já vám řeknu adresu, na které se budu v ten den vyskytovat.“

„Dneska.“

„Může být a nemusí. Peníze vaší sestry budou blokovány na účtu ještě šestnáct dní.“

„A potom?“

„Pokud s nedohodneme, propadnou do banku NEVERMORE BALTIMORE.“

„Chci dneska.“

„V pořádku. Za dvě hodiny na Gallagher Street. Je to číslo 56. Budu se těšit.“

Telefon oněměl. Nalil jsem si dalšího panáka.

15.

Zašel jsem opět za madam Agathou a požádal ji o mapu Washingtonu. Pochopitelně nic takového neměla.

„Co sháníte?“

„Gallagher Street.“

„V životě jsem o ní neslyšela.“

„Mám tam schůzku s Náповědou.“

„Konečně nějaká dobrá zpráva. Takže jste se nakonec rozhodl pro školu s bazénem a tělocvičnou?“

„Ne... jenom nějak nemůžu strávit, že bych měl nějakým pablům s přiblblou hrou nasypat do chřtánu jen tak tři a půl milionu dolarů.“

„Docela rozumná úvaha... na pařížského učitele.“

„Doporučíte mi nějakou půjčovnu aut?“

Madam Agatha se svými hlubokými očima zadívala do stropu a potom řekla: „No nejlepší bude ta u nás ve dvoře.“

„Loraline měla i půjčovnu?“ zeptal jsem se překvapeně. „Neměla půjčovnu. Ale měla tři auta. Všechna jsou vaše,“ odpověděla smutným hlasem s labutím pohledem. Pak otevřela jednu ze zásuvek svého historického stolu, chvílku se v něm hrabala a potom mi po jeho desce poslala Visa kartu.

„Asi budete potřebovat nějaký prachy.“

„Něco mám.“

„Jasně. Tohle je stejně Lolly. Předpokládám, že další karty najdete u ní v bytě.“

„Je krytá?“

„No dovolte?“

„Promiňte... pořád nějak nemůžu vstřebat, že má sestra byla bohatá. Nějak mi to k ní nesedí.“

„To mně sice taky moc ne, ale na té kartě je asi tři sta tisíc. Nemusíte to roztočit hned první noc. Ale jsou to koneckonců vaše peníze.“

„Svou výplatu jste dostala? Nebo je vám něco dlužna?“ Spustila opět ten svůj kroupový vodopád na plechovou střechu. Když se zklidnil i pohyb tapet za jejími zády, řekla:

„Předplatila si mě na rok dopředu, takže jako její dědic můžete rok využívat mých služeb. V každém případě ale zapomeňte na to, že pokud jich využívat nebudete, že vám něco vrátím.“

„To беру.“

„Co?“

„No to, jak jste upřímná. Začínáte si získávat mou důvěru.“

„Teď nevím, jestli se z toho mám radovat, nebo naopak propadat depresivním pocitům.“

„Nechme se překvapit. Klíčky od vozů jsou...“

„V zapalování. Řekněte dole Ginsbymu, ať vám vyparkuje.“

„Zatím jsem nedostal seznam personálu s fotografiemi a jejich osobními listy.“

„Jasně, zavolám mu sama. Budete mít auto venku na ulici.“

„Jak ho poznám?“

„Červené porsche... teda pokud nemáte nic proti červené.“

„Vyhovuje. Takže tu mapu...“

„V nejbližší trafice. Ta je na rohu této ulice.“

„Díky.“

Vstal jsem a chtěl odejít, když se madam Agatha ještě zeptala:

„Vy jste skutečně učitel?“

Otočil jsem se.

„Jistě... Proč? Nějaké pochybnosti?“

„No... včera jste mi ještě připadal skutečně jako učitel... Ale dneska už je to lepší.“

„Možná si začínám zvykat na ten příšerný Washington.“

„Možná. Mnoho štěstí.“

„Díky.“

II.

Nápověda

16.

Loralinino červené porsche páchlo, jako by jím zásobovala parfumerií půl Washingtonu. Měl jsem v sobě tři panáky, ale snad je místní policie tolerantnější než ta pařížská. U prvních kontejnerů jsem musel zastavit a odstrojit z interiéru vozu všechny ty vonící stromečky, hvězdičky, plyšáčky a spoustu dalších blbostí, které z auta dělaly flakón Chanelu č.5. A i potom jsem musel jet s okny naplno staženými.

Postarší paní v trafice na rohu mapu Washingtonu pochopitelně neměla, protože tu, co tam ležela už patnáct let, si prý kdosi před měsícem koupil. Ale beztak mu prý určitě byla na nic, protože za těch patnáct let se Washington stejně dost změnil, a další prý už objednávat nebude, protože za patnáct let tu už nebude ani ona a dřív by si ji nikdo nekoupil.

Nicméně mě aspoň pustila dozadu do svého kumbálu, kde měla počítač napojený na internet a nechala mě tam, ať si to najdu. Naštěstí to nebylo moc daleko a nemusel jsem ani přes celý Washington. Byla to hned vedlejší čtvrť. Tiskárnu neměla, takže mi nezbylo nic jiného, než si ten obrázek vrýt do paměti a doufat, že ho nezapomenu dřív, než tam dojedu. Ale vizuální paměť jsem měl docela dobrou a věřil jsem si. Poděkoval jsem trafikantce a nechal jí na stole dolar. Byla ráda a popřála mi hodně štěstí. Projel jsem předměstí Watt Board a přešel do vedlejšího Saimoure.

Ulice byly napůl opuštěné a napůl živé, stejně jako lidé na nich. Napůl živí a napůl mrtví, bloumající ošklivými nevábnými bulváry, jejichž estetickou hodnotu zvyšovala pouze pestrobarevná graffiti na stěnách většiny objektů. Jako bych projížděl nějakou pop-artovou galerií zaplněnou otrávenými staty bloumajícími odnikud nikam. Jako by to snad byli jenom nějací nafukovací panáci nebo figuríny. A to všechno se dělo zpomaleně, ospale, unyle, mrtvě. Hotové panoptikum.

Kromě toho, že jsem jel okolo jednoho domu s logem Stříbrné Lolly, jsem neviděl nic zvláštního. Trasu na Gallagher Street jsem si zapamatoval docela dobře a neměl jsem nejmenší problémy, přestože polovina cedulí označujících jednotlivé ulice byla nečitelná nebo úplně chyběla.

Padesát šestka byl třípodlažní dům s opadanou omítkou jako všechny ostatní a číslo 56 bylo nastříkáno sprejem na popraskaných dřevěných dveřích. Nebudilo to ve mně důvěru. Jestli chlápek, který řídí tu hru, hru pro boháče, hru s milionovým obratem, sídlí v tomto domě, jedná se o čistý podvod a nic jiného. Ale Loraline byla vždycky naivní. Úplně to z ní čišelo, ba přímo tryskalo v obrovských gejzírech a pro každého bylo velkým uměním toho nevyužít. Takže jsem se ani nedivil, že ji pro nějakou takovou ptákovinu získali. Získali a pak jednoduše obrali. Tahle skutečnost mě štvála možná víc než to, že moje drahá sestřička je mrtvá.

Zaparkoval jsem mezi dvěma otlučenými auty nejisté značky, mezi kterými se mé červené nablýskané porsche vyjímalo jako drahokam v žumpě. Hledal jsem někde zvonkové tablo nebo jakékoli tlačítko, které by mohlo zvonek aspoň vzdáleně připomínat, ovšem bezvýsledně. Vzal jsem za kliku. Bylo otevřeno. Špinavá chodba páchla močí a kdoví čím ještě a na jejím konci bylo schodiště do patra. Oboje dveře po stranách chodby byly zamčené. Dům vypadal naprosto opuštěně. Už aspoň sto let. Vystoupal jsem po schodech nahoru a ocitl se v téměř totožné chodbě, akorát že místo vstupních dveří v ní bylo rozbité okno do ulice. Na jejím konci pokračovalo schodiště do dalšího patra. Po jejích stranách se opět nacházely dvoje dveře. Na jedněch z nich bylo fixem napsáno NÁPOVĚDA. Zaklepal jsem a vstoupil bez vyzvání.

Místnost měla jen dvě okna, jeden stůl, dvě židle a jednoho starce, který před pěti minutami vylezl z rakve. Jinak v ní nebylo vůbec nic, jenom divný mrtvolný zápach.

„Dobrý den,“ řekl jsem, zavřel za sebou a zůstal stát u dveří s očima upřenýma na to, co sedělo za stolem. V první chvíli jsem myslel, že není vůbec živý, ale dlouho mě v tom nenechal. Pokynul rukou, která připomínala takové ty gumové hororové ruce z obchodu s ptákovinami na strašení spolužaček. Byla seschlá, divně chlupatá a zažloutlá, stejně jako celý obličej rakváče, kterému patřila.

„Posad'te se, pane,“ řekl hlas z drtiče skla, který jsem znal z telefonního sluchátka. Myslel jsem, že telefon jeho hlas zkresluje do zvukově příšerné podoby, ale naopak ho asi korigoval k lepšímu. Ve skutečnosti byl totiž ještě daleko příšernější, než v telefonu.

Přešel jsem ke stolu a posadil se naproti tisíc let staré mumii v tmavém tvídovém obleku, žluté košili a s náramkovými hodinkami značky Rolex. Chtěl jsem mu podat ruku, ale pak jsem si to rozmyslel. Aby mi ta jeho náhodou nezůstala v té mé.

„Takže vy vlastně Yamyllin mobil a tvrdíte, že jste její bratr.“

„Správně. Jerry Linden.“

„Nechci slyšet žádná jména.“

„Právě jste ho slyšel.“

„Pro mě jste Yamylla dvě.“

„Zapomeňte. Nejsem žádná Yamylla. Jsem Jerry.“

„No dobrá, Jerry. Jestli mermomocí chcete používat toto jméno, budiž. Bránit vám v tom nebudu. Ostatně, každý si může zvolit jakékoli jméno, nepřesahující deset znaků, do kterého se s tím vaším tvrdohlavým Jerryem v pohodě vejdete.“

„Děkuji.“

„Takže chcete hrát místo Yamyly.“

„Nechci nic hrát. Chci její peníze, to je všechno.“

„No vždyť říkám. Chcete hrát místo Yamyly.“

„Myslím, že každý mluvíme o něčem jiném.“

Stařec se sehnul a chvíli šátral někde pod stolem. Čekal jsem, že vytáhne pistolí, ale vytáhl notebook a položil ho na stůl. Otevřel jej a zapnul.

„Pokud chcete její hru ukončit, jako bratr na to máte pochopitelně právo. Ovšem její působení bude ve hře ukončeno až za měsíc.“

„Nevadí. Hlavně, že to skončí.“

„Jistě,“ ozvalo se drcené sklo.

„Vy jste organizátor?“

Zasmál se, nebo aspoň vydal podivné skřeky, o kterých jsem si já myslel, že jsou smíchem.

„Nejsem organizátor. Jsem Náповěda, Jerry. Tedy něco jako když na klávesnici stisknete NÁPOVĚDA. Nic víc, nic míň. Jsem schopen vám zodpovědět všechny dotazy o NEVERMORE BALTIMORE.“

„Výborně. Kdy se dostanu ke svým penězům?“

„Za měsíc, jak už jsem řekl.“

„Žádný jiný problém v tom není?“ zeptal jsem se, protože mi bylo jasné, že tak jednoduché to samozřejmě nebude. Alespoň dle tvrzení madam Agathy.

„Ne... není.“

„V tom případě to bylo podstatně snazší, než jsem očekával.“

„Odkud jste se dozvěděl, že Yamylla hrála BALTIMORE, pane?“

„Od její účetní. Zmínila se, že by sestra u vás měla mít něco kolem tři a půl milionu. To je celé.“

„Aha.“

„Takže vám dám číslo účtu a můžeme se rozloučit?“

„Jistě, pane. Můžeme... Nicméně když už jste tady, považuji za regulérní seznámit vás aspoň s několika pravidly oné hry, o nichž byste měl vědět.“

„Nechci hrát žádnou hru, pane Náповědo. Myslel jsem, že už jste to pochopil.“

„Do toho vás pochopitelně nikdo nemůže nutit. Jedná se o čistě dobrovolnou akci a je jenom na vaší svobodné vůli, zda se rozhodnete do toho jít nebo ne. Přesto byste o některých skutečnostech hry měl být informován.“

„Takže přece jenom nějaký zádrhel?“

„Tu výpověď můžete podat až zítra, pane.“

„Proč?“

„Potřebuji den na ověření vaší totožnosti. Co když žádný Yamyllin bratr nejste?“

„Ukážu vám pas.“

„To můžete, ale je mi to na nic. Já nevím, jak se Yamylla jmenovala.“

„Loraline Lindenová.“

„Pro mě a pro NEVERMORE BALTIMORE to prostě byla Yamylla a nikdo jiný. Takže váš pas je v tomto případě absolutně k ničemu.“

„Aha... V tom případě ovšem nechápu...“

„Jedině DNA, pane Jerry, nic jiného vaši vazbu na Yamyllu nemůže ověřit.“

Stařec opět zašátral někde hluboko pod stolem a položil na stůl malou lahvičku od léků.

„Sem plivněte a zítra budu znát výsledky.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To se mi moc nelíbí.“

„Co se vám nelíbí?“

„Celé je to nějaké divné. Klidně mi můžete zítra říct, že výsledky jsou negativní a já proti tomu nemůžu nic dělat. Nezdá se vám to ultlé?“

„Taková jsou pravidla, pane Jerry. Nic s tím nenadělám. Ale vaše pochybnosti nejsou na místě. Je to jistě tím, že o hře NEVERMORE BALTIMORE nic nevíte, a proto je možná pochopitelná i vaše skepse. Ale věřte mi, že ten rozbor bude naprosto seriózní a jakákoli manipulace s vaším vzorkem je vyloučena.“

„To tvrdíte vy. V žádném případě jste mě ovšem nepřesvědčil.“

„Nejsem tu od toho, abych vás o něčem přesvědčoval. Jsem obyčejný Náповěda.“

„Kdo je organizátor? Možná kdybych se spojil přímo s ním...“

Opět vydal několik nesouvislých skřeků, prezentujících pravděpodobně smích.

„Nikdo nezná organizátora NEVERMORE BALTIMORE, pane Jerry.“

„V tom případě je to celé podvod.“

Zadíval se na mě těkavýma očima, chvilku si mě prohlížel a potom řekl:

„V tomto úsudku vám pochopitelně nemohu nijak bránit. Je to váš úsudek. Já jsem tu jenom abych vysvětloval pravidla a případně odpovídal na technické dotazy ohledně hry.“

„Dobrá... dejme tomu, že jsem stejně padlý na hlavu jako moje sestra a akceptuji to. Takže vy si ověříte mé příbuzenství s tou vaší Yamyllou a pak mohu dát výpověď ze hry za ni. Potom pošlete její peníze.“

„Přesně tak to je. Vidím, že si začínáme rozumět.“

„To je jen zdání, pane Náповědo.“

„Jedná se o měsíční výpovědní lhůtu. Hra mezi tím ovšem pořád poběží. V den, kdy nabude platnost vaše výpověď, dostanete vyplacen zbytek na Yamyllině účtu.“

„Nechápu důvod té prodlevy.“

„Přesně to vám chci vysvětlit, pane Jerry. Ta hra prostě poběží pořád dál. Samozřejmě se jí nemusíte účastnit. Je to čistě na vás. Ovšem pokud se jí skutečně nebudete účastnit, mám vážné obavy, že na Yamyllině účtu toho k vyplacení moc nezbude.“

„Prosím?“

„Její konto se mění každým vstupem do hry. Během jednoho kola samozřejmě může své konto navýšit, ale také z něj může ztratit. Nemusím vám proto snad vysvětlovat, že pokud se hry nebudete zúčastňovat, její konto bude zaznamenávat pouze ztráty, nic jiného. Pak už jde jenom o to, jak ty ztráty budou vysoké. Ale za ten měsíc to může být docela pořádná rána.“

„Pořádná rána?“

„Tedy docela velká částka.“

„Jak velká? Deset tisíc? Padesát? Sto?“

„Ta čísla odpovídají spíše tomu, co by tam zůstalo.“

„Cože? Z tří a půl milionu?“

Podíval se na mě opět těma svýma těkavýma očima a řekl, jako by mu to samotnému bylo líto:

„Tak to prostě je. Točí se tam docela velké peníze, pane Jerry. A ty se vám budou navyšovat jen pokud budete hrát.“

„Já nic hrát nebudu.“

„Jistě. Nemusíte. V tom případě ale musíte počítat se ztrátou.“

Natáhl jsem si nohy a dal ruce do kapes. Potom jsem řekl:

„Takže každým herním kolem mohu navýšit svůj kapitál a nebo také přijít o jeho podstatnou část.“

„Tak to je. Ta měsíční lhůta tam je proto, abyste nemohl přerušit hru najednou, když se vám podaří uhrát v nějakém pro vás šťastném kole třeba dva miliony naráz. To by nebylo fér. Chcete skončit? Dobrá. Ale dejte vědět měsíc dopředu a hrajte dál. Možná během toho měsíce vyhraje další dva miliony, a nebo také všechno prohraje. Chce to intuici.“

„Odkud se bere to navyšování?“

„Z účtů ostatních hráčů, pochopitelně.“

„Aha. Takže jestli jsem to správně pochopil, tak Yamylla v tuto chvíli na tom svém herním účtu žádné čtyři miliony ani nemusí mít. Možná tam má dva, možná jeden, nebo snad ještě méně.“

„Jistě. Tak to je. Stejně jako tam může mít pět, sedm nebo ještě víc.“

„A má tam kolik?“

„Až po ověření vaší totožnosti, pane Jerry.“

„No tak to je docela odvaz,“ řekl jsem a sledoval špičky svých bot. Bylo to divné. Celé to bylo divné.

„Tak dobře,“ řekl jsem pak a pokračoval:

„Takže já vám teda plivnu do té skleničky a vy mi zítra řeknete, jestli mám nárok na zastavení Yamylliny hry. Pak mi taky řeknete stav na jejím účtu.“

„Ano,“ drtilo se sklo.

„Takže jestli tam bude třeba jenom tisíc dolarů, tak je stejně všechno jedno, protože o ty peníze už přišla a je fuk, jestli ten měsíc dohraju za ni, nebo to nechám tak.“

„Omyl, pane Jerry. Velký omyl. Protože jestli je tam skutečně jenom tisíc dolarů, tak během toho měsíce můžete nahrát třeba pět milionů.“

„To myslíte vážně?“

„V NEVERMORE BALTIMORE je to skutečně možné. Naopak, kdyby tam bylo skutečně jenom těch tisíc, tak máte jednu z

nejvýhodnějších herních pozic, protože nemáte co ztratit. Být na vašem místě, šel bych do toho.“

Potom se zarazil a dodal:

„Ale tohle bylo mimo protokol, pane Jerry. Tohle jste od Nápovědy neslyšel.“

„Jasně. Nicméně díky alespoň za částečné osvětlení struktury té hry. A upřímnost za upřímnost. Kdyby tam bylo tisíc dolarů, tak se na to rovnou vyseru, pane Nápovědo.“

Zasmál se. Pokusil se zasmát.

Vstal jsem a zasunul židli zpátky za jeho stůl. Opět mě přejel svým těkavým pohledem egyptské mumie a pak řekl:

„Ještě jedna poznámka mimo protokol Nápovědy, pane Jerry.“

„Poslouchám.“

„Ono tam není jenom tisíc dolarů.“

„Takže zítra v kolik?“ zeptal jsem se.

„Třeba hned po ránu.“

„V osm?“

„To by šlo. Nevadí mi ranní hodiny.“

Bodejť by mu vadily. Mrtvoly nikdy nespí.

„Zase tady?“ chtěl jsem se ujistit.

„Ani náhodou. Večer dostanete adresu na mobil. Na ten žlutý mobil.“

„Vidím, že jste docela konspirativní společnost.“

„Jistě. V tomto případě to ani jinak nejde.“

„Dobrá... Ani nevím, jestli mě těšilo, že jsem vás poznal.“

„Jsem na tom podobně, pane Jerry.“

Sestupoval jsem dolů po schodech a v hlavě měl hromadu rozdrčených střepů.

17.

Rozhodl jsem se, že si udělám den evropského turisty v americké metropoli. Letadlo do Paříže jsem vzdal. Věděl jsem, že by mě děsně žralo, kdybych odsud jen tak odletěl a nechal ségřiny prachy nějakým podvodným grázlům. Pokud je nedostanu, nebudu z toho

nijak zoufalý, ale aspoň budu mít dobrý pocit, že jsem je tu jen tak nenechal. Že jsem pro to aspoň něco udělal. A to něco znamenalo setkat se ještě zítra s tím mumifikovaným Náповědou a poslechnout si zvuk drcených střepů.

Svou jízdu do centra jsem ukončil na Helvet Avenue, kde už byla doprava tak hustá, až to vlastně žádná doprava nebyla. Podařilo se mi dostat na nejbližší parkoviště, ukecat jeho personál, ať mě tam ještě pustí, přestože bylo plné (což mě stálo pět dolarů) a dál pokračoval metrem. Na Roosevelt Square jsem se dostal něco kolem jedenácté dopolední a po výstupu z podzemí na slunce jsem zjistil, že ten Washington zase není tak šeredný.

Dopřál jsem si luxusní oběd v zahradní restauraci nacházející se ve dvacátém patře nějaké výškové budovy a pod sebou měl Bílý dům. Byl krásný slunečný den, který jsem oslavil jehněčím na česneku a pobaveně sledoval živou španělskou konverzací matky se synem u vedlejšího stolu, doprovázenou temperamentními španělskými gesty. Když jsem si po dobrém obědě objednal ještě martini, došlo mi, že to asi není matka se synem, jelikož jí pod stolem sáhl mezi nohy... I když u Španělů člověk nikdy neví.

Odpoledne jsem pokračoval ve dni evropského turisty v americké metropoli a navštívil jeden z mnohých washingtonských multiplexů. Vybral jsem si americký film KONEČNÝ ZÁSAH, jehož obsah odpovídal stupiditě názvu. Bylo to sci-fi, ve kterém Čína zaútočí na Spojené státy jadernými zbraněmi. Prezident s válečným štábem je okamžitě evakuován do podzemního krytu, odkud řídí další průběh ničující války. Země je samozřejmě totálně zničena a když po tom všem konečně prezident vyleze i s těmi svými generály z krytu, vidí kolem sebe jenom dokonalou pustinu. A teprve teď mu jeho tajemník prozradí, že jejich úkryt se nenachází na Zemi, ale na nějaké planetě Hosaido vzdálené od Země miliardy kilometrů a vzhledem k tomu, že celá mateřská planeta je zamořená, návrat je možný až za pět let. Film nebyl o ničem jiném, než o tom, že Američani jsou schopni vyhodit několik stovek milionů za totální slátaninu a že jsou dále odhodláni zamořovat svět podobnými filmovými sračkami, daleko nebezpečnějšími, než nějaká čínská radioaktivita.

Najít své zaparkované červené porsche mi trvalo něco přes hodinu.

18.

Vydařený den jsem se rozhodl zakončit v nějakém zábavním podniku, a bych to pak neměl daleko k sobě do bytu, vybral jsem si HAIRY HAPPY. Došlo mi, že je poměrně velkou ostudou ho vlastnit a ani nevědět, oč jde. Hlídací personál a bezpečnostní služba už mě naštěstí znali, takže nebylo nutné žádné dohadování o tom, jestli je obsazeno nebo není, či zda jsem nebo nejsem objednaný. Chovali se ke mně velmi uctivě, jako by měli strach, že je na hodinu vyhodím, což bych možná skutečně mohl, kdyby mi nebyli sympatičtí. Vyšel jsem k sobě do podkrovního bytu, dal si vložnou sprchu, sešel znovu dolů a potom prosklenými dveřmi, za kterými bylo možné tušit bar.

Čekal jsem to horší, než to bylo ve skutečnosti. Přesto, že objekt sám se nacházel v poměrně nudné a nevábné čtvrti, Loralinin podnik odpovídal zařízení daleko blíže centru. Barový sál měl dvě úrovně, přičemž bar se nacházel v té nižší, která byla situována doprostřed prostoru, takže se k baru vlastně muselo sejít po čtyřech schodech, jako by se sestupovalo do kráteru nějaké sopky. Po celém obvodu po stranách na té vyšší úrovni se nacházely dvě řady stolů, takže jich tam mohlo být dohromady asi třicet.

Přímo z centra baru pak vystupoval dvoumetrový skleněný válec naplněný vodou, kterou neustále probublávaly bublinky a který byl zakončen kruhovým pódiem o průměru zhruba tři metry s tyčí uprostřed, kolem níž se svíjela tanečnice. Prostorově to bylo vymyšleno tak, že vlastně byla metr na hlavami hostů sedících u stolků. Ze tří stran pak vedly dolů úzké skleněné schůdky přímo mezi stoly. Nasvětlení bylo hodně divoké a oranžová stojací světla v podobě starých plynových lamp doplňovaly jehlice laserových paprsků, volně se pohybujících prostorem. Pod stropem byli podvěšeni čtyři gumoví andělé v podobě blondatých dívek. Všechny měly široce roztažená křídla i nohy.

Barman byl asi čtyřicetiletý chlapík s nakrátko ostříhanými vlasy a zjizveným obličejem jako ve starých kovbojkách, zatímco číšnice byly mladé holky nahoře bez a v krátkých pestrobarevných sukýnkách, pod kterými bych si tipl taky bez. Ústřední centrální tanečnice kolem tyče byla celá bez.

„Pán si bude přát společnost?“ ozvalo se za mnou a když jsem se otočil, stála metr ode mě asi dvacetiletá dívka exotického vzhledu, jejíž ňadra se skoro dotýkala mého saka.

„Ne, díky. Zatím si dám jenom nějaké lehčí víno a podívám se.“

„Máte objednaný stůl?“

„Nemám. Máte nějaký volný?“

„Jistě. Dám vás na osmičku.“

„To bude nejlepší. Vždycky jsem zbožňoval osmičku.“

Tázavě se na mě podívala a přemýšlela o tom, jestli jí utekla nějaká narážka, na kterou by měla reagovat, či vtip, kterému by se měla zasmát.

„To byl jenom žert,“ vysvobodil jsem ji z toho dilematu, načež se otočila a já kráčel za ní. Stůl osmička byl malý mramorový stolek na druhém konci baru, u kterého byla dvě docela pohodlná křesla a ne zrovna nejlepší výhled na ústřední tanečnici, nicméně jsem chápal, že jsem neobjednaný a proto nemohu chtít zázraky, i když jsem majitel. V každém případě pokud zítra neodletím, budu si zde muset rezervovat nějaký výhodnější stůl.

„Kdybyste přece jen chtěl slečnu...“ řekla Tahit'anka, Bahamanka či Madagaskarka, když jsem si sedal, „... tady ten zvonek na stolku... stačí stisknout.“

„Teď bych si dal opravdu zatím jenom to víno. Jaké máte?“

„Víno?“

„Ano.“

„No... máme bílé a červené.“

„Aha... já myslel spíše...“

„No možná je tam i růžové.“

„Tak dobrá, dám si to červené,“ vzdal jsem marný boj o objednání nějakého značkového vína. Odkráčela za svými ňadry, které byly pořád dva kroky před ní. U vedlejšího stolku seděl šedesátiletý pojišťovací agent v pomačkané košili s nějakou

čtrnáctiletou vychrtlou holkou na svém klíně a rukou v jejím klíně. Znovu jsem přelétl očima celý ten panoptikální bar. Loraline měla vždycky smysl pro poezii.

19.

Po deváté večer jsem ukončil turistický den Evropana ve Státech a navštívil ještě madam Agathu. Pohyblivá tapeta za jejím tělem byla proti tomu, co jsem během posledních dvou hodin zažil dole v baru, naprosto uklidňujícím prvkem.

„Dobry večer, pane Lindene. Slyšela jsem, že jste se byl podívat dole.“

„Dobry večer. Jo. To vám hlásila ochranka?“

„Přesně tak. Od toho tu jsou. Aby čumákovali.“

„V tom případě čumákují docela spolehlivě.“

„Jak se vám to líbilo?“

„Skvělý. Akorát příště nechci stůl osmičku.“

„Blbej výhled, co?“ rozsypala zase kilo krup po plechu.

„Dělám si srandu. V každém případě byste ale měli něco dělat se sortimentem vína.“

„Nechutnalo?“

„Acetonové ředidlo by vyšlo nastejno.“

„Rádi si necháme poradit. Ovšem máme tu zavedenu určitou cenovou hladinu únosnou pro naše klienty a pokud by to znamenalo zvýšení nákladů...“

Mávl jsem nad tím rukou.

„Tomuhle podnikání asi rozumíte líp než já. Ale o tom jsem s vámi mluvit nechtěl... Chtěl jsem vám jenom říct, že jsem navštívil pana Nápovědu.“

„To mě zajímá, povídejte.“

„Je to podvod od začátku až do konce a mám dojem, že Loraline prostě vyhodila ty peníze do kanálu.“

„Z čeho tak usuzujete?“

„Z pana Nápovědy. Zítřka se s ním ještě setkám. Ověří si, jestli jsem skutečně její bratr, protože pokud je pravda co tvrdí, tak ani neznal její jméno a vedli ji tam pod přezdívkou Yamylla.“

„Yamylla?“

„Jo. Stejně tak si to ale mohl klidně vymyslet. Mají to prostě celé v ruce, blábolí nesmysly a vy jim buď věříte, nebo ne. Ale pokud ne, tak si s tím moc hlavu nelámou. Lépe řečeno, je jim to absolutně jedno. Hlavně že vaše peníze mají na svých účtech.“

„Takže to vzdáváte?“

„Ani náhodou. Právě pro tu jejich aroganci to nevzdám.“

„S panem učitelem asi ještě nikdy nejednali,“ zasmály se kroupy.

„To si pište, že nejednali. Ostatně, kde by učitel přišel k tolika prachům, aby jim je mohl narvat do chřtánu?“

„A když teda uznají, že jste její bratr, vrátí vám ty její peníze?“

„Jo. Vráť. Ale je tam měsíční lhůta, během které se prý musí pokračovat ve hře.“

„Vždyť jsem vám to říkala... A když v ní pokračovat nebudete?“

„Vrátí jen to, co zbude na jejím účtu. A byl jsem upozorněn na to, že po tom měsíci tam nezbude nic.“

„Aha. Ale když budete hrát...“

„Když budu hrát, tak tam může být třeba všechno a nebo třeba i dvojnásobek.“

„A nebo taky nic.“

„Vidím, že jste tu hru pochopila ještě rychleji než já.“

„Jsem účetní.“

„Jasně.“

„V tomhle to Lolly prostě moc dobře neodhadla,“ řekla Agatha a pohnula stěnou za sebou.

„Chcete říct, že to posrala.“

„Prostě se jí to nepovedlo.“

„Co kdybych podal žalobu?“ zeptal jsem se.

„To klidně můžete zkusit, samozřejmě. Pokud tedy do té hry není zapojen i předseda nejvyššího soudu.“

„Žaloba na podvodné vylákání peněz a jejich zpronevěru.“

„To byste se ale měl spíš poradit s panem Madrigem. On je právník, já ne. Jsem obyčejná účetní.“

„Aha...“

„A jako obyčejná účetní vám řeknu, že jste s tou svou žalobou úplně v prdeli. Myslíte, že jí na ty peníze vystavili nějaký doklad? Nebo že s nimi má nějakou smlouvu? Zkuste prohledat její byt, možná něco takového najdete, ale já vám už teď s určitostí můžu říct, že nic takového tam nebude. Není to legální hra a stoprocentně od ní neexistuje žádný doklad.“

„Chcete mi říct, že jim dala vklad tři a půl milionu dolarů a nenechala si na to vystavit žádný papír?“

„Obávám se, že je to tak.“

„V tom případ ale byla blbá.“

„Byla to vaše sestra, pane Lindene.“

„Jo... blbá sestra.“

20.

SMS zpráva od Nápovědy mi nepřišla večer, jak sliboval, ale až ráno. V podstatě to ale bylo jedno. Lessington 451. Potřeboval jsem se mrknout na net, abych si to našel, což se ale ukázalo jako problém. Sešel jsem dolů, že navštívím madam Agathu, která má na stole počítač, ale bezpečák mě ujistil, že by to vzhledem k tomu, že veškeré živé bytosti v tomto domě vstávají kolem poledního, jelikož jejich pracovní doba je do časných ranních hodin, nebyl nejlepší nápad. Chápal jsem to ještě tak u těch holek, nicméně u madam Agathy mi to nedávalo smysl.

Takže jsem se vrátil nahoru k Loraline, nalil si ranního panáka a usadil se do sedačky. Rozhlížel jsem se po bytě. Není možné, aby sestřička neměla počítač. Jenže jsem ho nikde neviděl. To bylo zvláštní. I když po zvážení všech okolností a jejího přístupu k životu mi to už tak divné nepřipadalo. Stejně jsem ale vstal a začal otevírat zásuvky v nábytku, šatní skříně, nahlédl jsem do botníku, do toaletního stolku v ložnicové části. Jediné, co jsem našel, byl její diář. Byl tři roky starý a úplně prázdný.

Přešel jsem do kuchyně. Asi jsem byl naivní, ale přesto jsem pozotvíral všechny skříňky s talíři a s hrnci, dokonce nahlédl i do